

СРПСКЕ НЕДЕЉНЕ НОВИНЕ

7.

СТРАНА

Поздрави кампера из Балатонфењвеша

Живе ивањдански обичаји

8.

СТРАНА

„Табан” и „Кобра” на ЈУ журци

12.

СТРАНА

5.

СТРАНА

Трагом Тихомирових списа

ПОЛИТИКА

Без назнака о томе ко ће уз Вучића водити Србију

Разговори о влади – строго поверљиви

Странке за које јавност верује да ће бити партнери СНС-а и Александра Вучића у Влади Србије, придржавају се поруке мандатара да се консултације воде мимо камера и не желе да откривају детаље о томе

После убедљиве победе напредњака пре два и по месеца, нико није могао ни да наслути да Србија до данас неће имати нову владу. Након првих званичних консултација у Скупштини Србије, разговори мандатара са потенцијалним члановима његовог новог кабинета, прешли су у дубоку „илегалу“.

Међутим, Ивица Дачић и Александар Антић претходних дана су се ипак састајали са мандатаром. Извори београдске „Политике“ из врха СПС-а тврде како постоји договор Вучића и Дачића о строгој поверљивости – да ништа о чему разговарају, дан касније не осване у новинама. Лидер социјалиста је једино рекао да је у сталном контакту са Вучићем о дневним и оперативним темама, које се тичу још увек актуелне техничке владе. И то је званично све.

Готово све партије за које јавност верује да учествују у консултацијама, нису желеле ни да потврде ни да демантују да се разговори воде далеко од очију јавности, ни да ли су многа решења унутар четири зида већ утаначена.

Расим Љајић каже да свакодневно има контакте са колегама министима: „Разговарамо стално о те-

кућим стварима и раду владе у техничком мандату. Ту има доста посла. Али није било неких конкретних разговора око будуће владе“, каже Љајић.

Истовремено у Српској народној партији која је на изборима била коалициони партнер СНС-а, о томе јесу ли већ разговарали са напредњацима о влади, и када то очекују, одговори-

ли су да је лидер СНП-а Ненад Поповић у иностранству и да је у овом тренутку тешко добити његов коментар. Незванично се може чути да ће Поповић добити министарство и да је то одавно договорено.

„Завет ћутања“ на тему договора са Вучићем на снази је и у ЛДП-у. Чедомир Јовановић у интервјуу страним медијима каже како би требало да изгледа нова влада, али такође, не говори о кадровским решењима. Због тога се у јавности спекулише да ће ЛДП-у припасти неко место државног секретара или можда директорско место у неком јавном предузећу.

Као што није могуће са сигурношћу говорити о томе каква ће бити кадровска решења у новој влади, исто тако није извесно ни ког ће дана формирање бити довршено. Вучић је најпре најављивао да ће се то десити до 17. јуна, а потом је тај рок померио за 3. јули, да би касније оставио могућност да и тај термин буде пробијен. Нагласио је и да ће све бити завршено, у складу са законом, до 17. августа, када ће заседати директори ММФ-а. ■

Франкфуртски „Ноје кирхер цајшун“

Западни Балкан може у „другу лигу“ Европске уније?

Нова ситуација са собом доноси ризике – али можда и шансу“, пише *Ноје кирхер цајшун*, у тексту под насловом „Лоше расположење у чекаоници ЕУ“.

„Због конфликта на југу и истоку, геополитички значај балканских земаља је повећан. Ратови и распади земаља довели су до избегличких таласа ка северној Европи, а та кретања без балканских земаља не би могла да буду регулисана. Оне су постале чувари европских врата. У сукобу Запада с Русијом, земље као што су Србија, Босна и Македонија позиционирале су се некако између – у среди-

Да ли је ЕУ перспектива Балкана након Брежита постала неизвеснија или британско „не“ повећава њихове шансе да се прикључе ЕУ – макар као некакве „Б-чланице“, пита се угледни франкфуртски лист

ни – али су ипак посебно подложне руском утицају.

Новинар листа *Ноје кирхер цајшун* Андреас Ернст се пита, како даље и наводи да су могући различити сценарији.

„Највероватнији је да обећање о приступу остаје мртво слово на папи-

ру. Преговори ће се бесконачно отезати, као у случају Турске. Европска унија истовремено подржава оне политичаре који се 'одговорно понашају', односно унапређују помирење, сарађују када је реч о политици према избеглицима и који се подаље држе од Москве.“

„У другом случају“, пише швајцарски лист, „криза у ЕУ води до нових могућности диференциранијег чланства: осим пуноправног чланства, постоји и чланство у којем се мора испунити само део обавеза и које има мање привилегија. Пошто 'Б чланство' балканских земаља унутар ЕУ изазива мање отпора и пошто су приступне препреке све веће, дошло је до нове динамике у процесу интеграције. За економски раст и политички развој, такав сценарио представља шансу. Са својом етничком шароликошћу и slabим државама, региону је, ради мира, потребан заједнички европски кров.“ ■

Војводина добија традиционалну заставу и грб

Симболи из доба Буне 1848/49. године

Поред званичног грба и заставе, Војводина ће ускоро добити и традиционалне симболе.

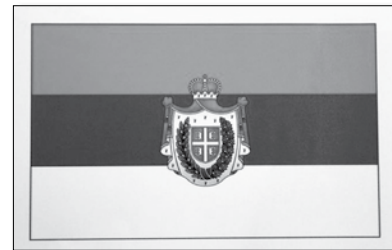
Покрајинска влада је усвојила одлуку о њиховом коришћењу и упутила га Скупштини Војводине на усвајање

Како су навели из Владе Војводине, нацрт одлуке је утврђен на иницијативу покрајинског премијера Игора Мировића и документ је упућен Одбору за питања уставно-правног положаја Војводине. Овај одбор је надлежан да припреми пре-

длог покрајинске скупштинске одлуке о начину коришћења официјелних и традиционалних симбола Војводине, грба из 1848. и заставе тробојке из 1849. године. О том предлогу ће након тога одлучивати посланици покрајинског парламента.

За усвајање документа, потребна је подршка две трећине посланика Скупштине Војводине, односно за симболе треба да гласа најмање 81 посланик.

Новосадски медији подсећају да је према Статуту Војводине предвиђено да Покрајина поред заставе и грба, који су усвојени 2004. године, има и традиционалне симболе, који је требало да буду донети до 30. августа 2014. године, али се у претходном сазиву никада није створила довољна већина која би то подржала.

У основи, лигаши и демократе нису били за усвајање ових симбола, тако да није било довољно гласова. Они су се противили изгледу предложене заставе и грба, јер је, по њиховом мишљењу, спорно да ли су аутентични као традиционални симболи, односно да ли су баш то били симболи побуњених Срба из времена Буне 1848/49. године. ■

У Војводини почела исплата мађарских кредита

ДРУШТВО

Прихваћен сваки трећи захтев за новчану помоћ из Мађарске

До сада је одобрено нешто више од 900 кредита, чиме је распоређено око 30 одсто од пет милијарди форинти које је Влада Мађарске наменила ове године за кредитирање пољопривредника и предузетника из редова војвођанских Мађара, изјавио је Балинт Јухас, председник Фондације „Просперитати“

Према речима Балинта Јухаса, већина кредита је тражена због куповине пољопривредне механизације.

— Конкурс је био расписан од 31. јануара до 31. марта. У том периоду, у осам канцеларија Фондације „Просперитати“ широм Војводине, стигло је 2400 захтева за кредит, од којих је одобрено нешто више од 900 — изјавио је Балинт Јухас на конференцији за новинаре која је одржана на Палићу.

Председник Савеза војвођанских Мађара Иштван Пастор изразио је задовољство због добре сарадње донатора из Мађарске и институција из Србије у спровођењу пројекта за који је

истакао да није у интересу само војвођанских Мађара већ целе Србије.

— Поред непосредне помоћи коју добијају корисници кредита, порез на промет од употребе ових средстава улази у државну касу Србије, а оно што се реализује кроз овај пројекат, утиче на повећање БДП Србије — истиче Иштван Пастор, председник Савеза војвођанских Мађара.

Јанош Бабић, генерални конзул Републике Мађарске у Суботици, позвао је војвођанске Мађаре да и убудуће конкуришу за средства која је обезбедила Влада Мађарске.

— Онима који до сада нису добили средства, поручујем да не губе наду

већ поново покушају. Овај програм траје три године, новца има, а сматрам да је веома повољан за нашу заједницу у Војводини — каже Јанош Бабић.

На јесен ће бити расписан нови конкурс на коме ће бити одобрено

још 30 одсто од пет милијарди форинти намењених за кредитирање ове године, а наредне, као и 2018, Влада Мађарске је за кредитирање обезбедила по 7,5 милијарди форинти.

СНН

Криминал не зна за границе

Српска, мађарска и румунска полиција на истом задатку

Сарадња српске, мађарске и румунске полиције је, нарочито у овом пограничном делу, на високом нивоу, констатовано је на пријему који је уприличио градоначелник Кикинде Павле Марков поводом Дана Министарства унутрашњих послова, славе и Дана полиције. Марков и његови сарадници су поред челника Полицијске управе (ПУ) Кикинда, угостили и њихове колеге из Сегедина и Темишвара.

На скупу је истакнуто да високи степен сарадње и што ефикаснији рад полиције у интересу је грађана све три државе, па формалне границе не смеју бити препреке. Саговорници су у срдачној и пријатељској атмосфери оценили да ће се на терену и даље водити бескомпромисна борба против свих облика криминала:

Високи представници полиција три суседне земље, састали су се у Кикинди, како би размотрили досадашње резултате заједничке сарадње и одредили даље правце деловања

— У интересу нам је да успоставимо још квалитетније односе са Сегедином и Темишваром, али и наставимо борбу са свим облицима криминала — изјавио је Марков.

Начелник ПУ Кикинда, Драган Јовић је указао да је сарадња са мађарским и румунским колегама попримила и обриси великог и искреног пријатељства.

— Како криминалци и криминал не знају за границе, границе не треба да буду и нису препрека за нас, нити нешто што нас раздваја, већ спаја. Оцена овог скупа је да ћемо се трудити да у наредном периоду ову сарадњу,

за која је оцењено да је била на високом нивоу, још више побољшамо — рекао је начелник ПУ Кикинда Драган Јовић и додао:

— Сарадња са нашим колегама из Мађарске и Румуније је на високо професионалном нивоу, али је на наше обострано задовољство, попримила обриси великог и искреног пријатељства.

Главни капетан Полиције Жупаније Чонград у Сегедину др Јанош Лукач нагласио је да има изазова и отворених питања која још треба решавати у наредном периоду, али да има успешно завршених и реализованих акција.

— Још нас деле границе, међутим надамо се да ћемо ускоро и тај проблем решити. Грађани и једне и друге државе који су порески обвезници, с правом очекују наставак успешне сарадње. Кикиндска и сегединска полиција изузетно добро сарађују. Заједничким снагама смо решавали мигрантску кризу, као и многа најтежа кривична дела. Ово је такав посао да смо, готово свакодневно, суочени са бројним изазовима. Грађани пограничних делова Србије и Мађарске могу да буду спокојни — оценио је др Лукач.

И њихов румунски колега, Николае Мицариу, заменик начелника темишварске полиције, поручио је да је висок степен сарадње полиција у интересу грађана све три државе.

СНН

Племенића акција у Новом Сентивану

Обновљени споменици српским пилотима

Српска самоуправа у Новом Сентивану је, као што смо већ писали, на недавно одржаној седници донела одлуку да из свог буџета финансира обнову надгробних споменика тројице српских војника који су у том месту погинули за време Другог светског рата. То тело је ових дана испоштовало донету одлуку, па су на месном српском православном гробљу обновљена спомен-обележја свој тројици пилота који овде почивају. Надгробни споменици мајору Ла-

зару Доновичу, поручнику Ивану Панци и нареднику Драгутину Веселју, не само да представљају сведочанство о њиховим животима, већ сведоче и о минулим историјским временима, важним како за наше крајеве, тако и за човечанство.

На овај начин, још једном је одата почаст војницима српске националности, а о чувању успомене на њих и на овај начин воде бригу Срби у Новом Сентивану.

П. М.

ВЕСТИ

Активност Срба у Десци

Са полазницима табора радиће искусни тамбурашки мајстори, као што су: Јожеф Вершенди Ковач из Мохача и Иван Мамужић Мамуза из Суботице. Хармоникаши ће радити под руководством Зорана Барића. Као и ранијих година, учесници музичког кампа ће свој про-

Ускоро тамбурашки камп и турнеја „Баната“

Музички камп у Десци ће ове године бити употпуњен кампом народне радности, а очекује се да ова културно-забавна манифестација окупи педесетак ученика

КУД „Банат“ из Деске

грам моћи да изведу током преображенске храмовне славе, која је једна од најважнијих светковина у животу месних Срба. На прославу заштитника патрона древне светиње позван је Хор „Св. Серафим Саровски“ из Зрењанина. Хористи ће својим појањем пратити свету литургију и вероватно одржати пригодни концерт. На славском балу, по свему судећи, мештане и њихове госте и ове године ће забављати тамбурашки оркестар из Суботице.

То су уједно биле главне теме на седници месне Српске самоуправе у Десци, ко-

јом је председавао Чедомир Адамов, председник тог тела. Говорило се и о путовању на манастирско саборовање у Грабовац, а истог дана, 17. јула, чланове Тамбурашког оркестра „Банат“ очекује наступ на Међународном тамбурашком фестивалу у Великом Семиклушу, у Румунији. Дешчанске музичаре гостовање очекује и крајем јула, у Бијелом Пољу, у Црној Гори.

Било је речи и о „Ајваријади“, која ће бити одржана током другог викенда у септембру. Како се могло чути на седници, припреме су већ отпочеле, а организациона екипа, предвођена Кристифором Брцаном, председником „Баната“, за 10. септембар заказала је и додатне садржаје. На „Ајваријади“ ће се представити сви српски фолклорни ансамбли у Мађарској. Тога дана, управо ће у Десци бити отворен „Месец српске културе у Мађарској“, који традиционално организује Културни и документациони центар Срба у Мађарској.

П. М.

Дани села у Новом Сентивану

Завидно интересовање за празничне програме

У Новом Сентивану је од 1. до 3. јула одржана 24. по реду сеоска манифестација, са мноштвом разноликих програма, за све генерације

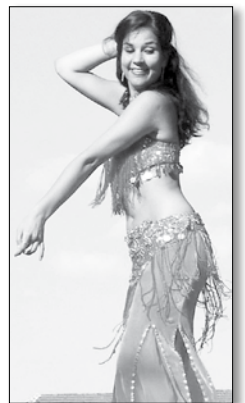
„Дане села“ организовала је локална самоуправа Новог Сентивана, а начелник села Лазар Путник и организациони одбор на чијем је он челу, побринули су се да током тродневне манифестације суграђанима пунуде што разноликије про-

граме, за све генерације. Највећу пажњу привукао је други дан манифестације, када су се низале приредбе и наступили популарни уметници. Веома запажена била је и атрактивна трбушна плесачица Адриана Ацков, са својим наступом.

На „Данима села“ представљен је и део српске културе и богатства православне црквене уметности. Чланови српске заједнице су и овом приликом за посетиоце отворили парохијску зграду, у којој се налази богата етнографска збирка, а отворен је био и месни српски православни храм. Збирка и древна светиња, захваљујући Јелени Марковљев-Веселинов, председници месне Српске самоуправе и Милошу Путнику, старатељу

цркве, дочекивале су све заинтересоване госте, који су на лицу места могли да чују информације о историјату богомоље.

П. М.

Трбушна плесачица Адриана Ацков

Концерти на југу Мађарске

Мохачко лето у знаку тамбураша и Звонка Богдана

Легенда тамбурашке музике, Звонко Богдан, одржао је концерт у Спортској хали у Мохачу, на позив Самоуправе града Мохача, уз подршку месне Српске самоуправе

На концерту овог барда панонске шансоне, окупило се око 900 људи, што је представљало изненађење за организаторе, који су рачунали на знатно већу посећеност. Партер испред бине био је потпуно празан, а публика је заузела места на трибинама Спортске хале.

Концерт је почео у 20.30 часова, свирком тамбурашког оркестра састављеног од 14 музичара из Суботице и Новог Сада, на челу са концерт-мајстором Милетом Николићем. Након инструментала, на бину је изашао Звонко Богдан.

— Ја сам последњи пут у Мохачу био 1975. године, са Оркестром Јанике Балажа. То није било давно, мада многи од вас тада још нису били рођени. Вечерас сам сам довео 14 најбољих тамбураша које Војводина има, и које Бачка има, од Суботице до

Новог Сада. Полако ћу вас вратити неколико стотина година уназад, да видите и чујете какве су се онда *иисме, ијесме и њесме* на овим просторима Паноније рађале, волеле, свирале и *ивале*. Зато ће вечерас у нашем програму бити и *иисама, и ијесама, и њесама* — рекао је познати певач.

Вече је отворио песмом „На те мислим“, да би потом уследили и други познати хитови: „Вратиће се роде“, „Хеј салаши на северу Бачке“, „Када падне први снег“, „Већ одавно спремам свог мркова“, „Ево банке Цигане мој“, „Ко те има тај те нема“ и многе друге песме.

Посетиоци, међу којима је било и Мађара, певача су након сваке песме поздрављали бурним аплаузима. У току вечери, Звонко Богдан је певао и на мађарском језику. Концерт је трајао пуна два сата, али Звонко није био

расположен за разговор за медије након наступа.

Било је ово вече за памћење и увертира за десети по реду Међународни тамбурашки фестивал у Мохачу, који је у међувремену одржан и на којем је наступало девет оркестра:

„Потиски тамбураши“ из Кањиже у Србији, Оркестар „Шендерге“ из Сентандреје, „Дунавкиње“, „Покладе“ и „Млади тамбурашки оркестар“ из Мохача, као и други састави који негују тамбурашку музику.

П. М.

Акција сарадника Музиколошког института САНУ

КУЛТУРА

Истраживачи обрађују заоставштину Тихомира Вујичића

У оквиру сарадње Музиколошког института Мађарске академије наука и Музиколошког института Српске академије наука и уметности, др Јелена Јовановић и др Данка Лајић-Михајловић, етномузиколози из Београда, боравиле су недавно у Будимпешти. Циљ посете био је укључивање у стручни рад са мађарским колегама, који раде на сређивању и обради заоставштине чувеног српског етномузиколога и композитора Тихомира Вујичића (1929–1975).

Према речима научних сарадника САНУ, збирка Тихомира Вујичића, која је предмет проучавања, веома је хетерогена. Она садржи много материјала на различитим језицима и потребно је високо стручно знање да би се грађа обрадила на адекват-

тан начин. Планирана је и дигитализација материјала. Крајњи циљ овог посла је да се део грађе преда на увид стручној јавности или да се публикује. О овим могућностима одлуку ће донети руководиоци Музиколошког института Мађарске академије наука.

Истраживачи из Србије истичу да је колекција која се налази овде веома интересантна и да представља занимљиву уметничку личност Тихомира Вујичића, у вези са којим су сачувани бројни документи, важни за културну историју. У кутијама се налазе документи који сведоче о Вујичићевом дугогодишњем ангажовању на пољу проучавања традиционалне музике не само код Срба, Хрвата и Мађара, већ уопште. Овде су укључени народи са Балкана, као и ширег подручја и удаљенијих географских области. Сабран је веома различит материјал, ту има Вујичићевих рукописа, преписа, транскрипција, али и транскрипција других записивача.

Треба имати у виду да је то било време без копир-апарата, па је ово

једна врста његове личне рукописне збирке. Ту су и скице његових истраживања, белешке са утисцима Вујичића композитора и Вујичића етномузиколога. Записи су на различитим језицима, а Вујичићеве импресије и искуства изражени су не само словима, нотама или бројевима, већ и различитим цртежима и знацима.

Све ово указује на један мисаони систем, са јасним уметничким идејама, који је имао одређену методологију. Због те разноврсности и занимљивости, др Јелена Јовановић и др Данка Лајић-Михајловић се надају да ће грађа бити доступна и широј јавности.

Овај пројекат ће трајати две године, а крајем 2017. планирана је финализација научно-истраживачког рада на сређивању и обради заоставштине Тихомира Вујичића.

П. М.

Међународни фестивал крајње приче

„Кикинда Short” поново и у Мађарској

Једанаести Међународни фестивал кратке приче „Кикинда Short”, одржан је 30. јуна у Сегедину. Ову традиционалну манифестацију финансијски су подржали Министарство културе и информисања Републике Србије, Покрајински секретаријат за културу и јавно информисање и град Кикинда, а она је ове године окупила 20 аутора из 19 земаља.

– „Кикинда Short” је фестивал који ауторима пружа прилику да се сретну и проведу неко време заједно, да се упознају и комуницирају на неформалан начин. То је прилика да схвате шта је оно што у њиховој књижевности тренутно нема, а има на неким другим просторима – рекао је Срђан Срдич, уредник Фестивала „Кикинда Short”.

Фестивал је отворио књижевник Филип Давид, гост изненађења. У Кикинди, административном центру Севернобанатског округа, јавно читање прича младих стваралаца одржано је 28. и 29. јуна, док је 30. јун био резервисан за представљање у Зрењанину, Сегедину и Темишвару.

У простору некадашње старе тврђаве, наспрам Сегединског на-

ционалног позоришта, учеснике „Кикинда Short”-а најпре је поздравио књижевник Роланд Орчик, предавач на Славистичкој катедри Сегединског универзитета, који пише и преводи са српског на мађарски и обрнуто.

Потом су у опуштеној атмосфери, приче на матерњем језику прочитали учесници фестивала, чија су дела преведена на мађарски језик. Манифестација је била тако организована

да су аутори читали своје радове, а мађарска публика је могла да прати превод на пројектору.

Поред јавних читања прича, дружења и размене искустава, учесницима фестивала пружена је могућност да учествују и у раду јавних трибина. Како нас је информисала менаџерка Вера Папић, организатори су се определили за приређивање трибина са следећим темама: „Кратке приче у дигиталном добу” и „Књижевност то-

ком кризе – миграције, сукоби, капитализам”.

Вредно је пажње то што се организатори фестивала труде да пронађу квалитетне ауторе, младе књижевнике који промовишу интеркултуралност и актуелну књижевну сцену. Пошто су ове године на манифестацију дошли учесници са пет континената, овај фестивал се може сматрати међународним.

П. М.

Сегединци обнављају Српски клуб

У сегединском Српском клубу у току су радови на обнови клупских просторија. Поред кречења и фарбања кухињског дела и друштвених просторија, Срби у Сегедину су одлучили да купе и нов кухињски намештај. У склопу ове акције биће обављена и замена електричних инсталација.

Рок за завршетак радова није одре-

ђен, али се Сегединци надају да ће они бити окончани за месец дана. Финансијске трошкове ће сносити сегединска Српска православна црквена општина и Самоуправа Срба у Сегедину, а уколико буде потребно, у помоћ ће притећи и сегединска Месна српска заједница. Укупна вредност ових радова износиће око милион и по форинти.

П. М.

ВЈЕЧНАЈА ПАМЈАТ

ДУШАН ХЕЈЛ

(Панчево 1935 – Будимпешта 2016)

„Еј, само да ти кажем!“. Биле су Ваше речи, којима сте се најчешће обраћали људима у својој средини, пријатељима и познаницима. „Еј, само да ти кажем!“. Обраћали сте се и мени готово педесет година. Еј, готово педесет година. Спадали сте у ред оних људи са којима смо могли причу наставити тамо где смо последњи пут завршили. Последњих година наша сусретања сведена су на дешавања крајем лета у Сентандреји, поводом црквене славе, где сте годинама са задовољством долазили и говорили: „Еј, само да ти кажем! Ово ми највише одговара. У једном дану могу срести све људе који су ми важни и дознати шта се све десило за годину дана.“

И тако, око Преображења, знали смо да ћете се појавити и провести читав дан лутајући од цркве или Калманове куће до Милетове кафане. А ако би се случајно десило да се нисте појавили, забринути, узимали бисмо мобилне телефоне и тражили Вас. У нашим животима, бар што се једне генерације тиче, били сте и остаћете чика Душко, који је своје неискључиво људско и пословно искуство преносио неприметно, са великом дозом емпатије. И све то како смо рекли:

„Еј, само да ти кажем! Када сам био млад као некада ви, нисам имао ништа. Кренуо сам из послератног Панчева и сам се финансирао играју-

ћи ногомет. Зарађивао сам толико да сам могао завршити црну металургију. Еј, кад помислим! У мојој близини радила је једино Смедеревска железара. Шта бих да ње није било! Еј, само да ти кажем, потребна је и срећа у животу, поред стручног знања. Замисли, са тридесет и неко-

лико година постао сам први човек овог металуршког комбината са 22.000 запослених. Каријера се наставила у Будимпешти. У времену беспарице направили смо невиђен промет разменом робе. Захваљујући пословним успесима, многа су се врата отворила. По завршетку државне службе седиште фирме сам пребацио у Беч и формирао фирму *Шталшрејг*. Сечено искуство сам користио за развој ове компаније, која се у области црне металургије у региону, убраја у значајне. Трговали смо и са највећим фирмама. Еј, само да знаш! У приватном бизнису само једном направиш грешку и готов си.“

За нас, за нашу генерацију са Трга ружа, представљали сте недостижан свет. Појавили сте се са покојним Бранком Вуковићем и Вашим синовима. Док је за Вас Беч био једнодневни програм, за нас је то био Чобанац. Непремостива даљина. Годинама смо понављали незаборавну реченицу наших вршњака са тврдим изговором сугласника „ч“: *Ичи чу*

у Беч куйићи куйаче таче! Која је то лепота са ове даљине.

Еј, ипак да наставим. Ипак сте одабрали између ЗБ (Београд – Будимпешта – Беч) нашу престоницу. Упознали сте Аги, како је сви ми зовемо, и одлучили да надаље живите овде. Спадате у ред оних људи који су нашу мањинску заједницу прихватили онакву каква јесте. Помагали сте несебично и нисте тражили одликовања. Скромног држања, увек сте остајали у позадини. Стекли сте пријатеље из ширег друштва. За Цејзела смо многи знали, као и за Габора, његовог некадашњег зета. За Бандоа не! Иако сте изабрали Будимпешту, градови попут Беча, Панчева и Београда остали су Вам драги. Био је то део Вашег живота са тамошњим школским друговима, познаницима и пословним партнерима. Ви сте се кретали у овој средини као у некој врсти своје Европске уније. Европљанин!

Лето је. Жега. И ваздух затрепери, као гласне жице. Само се из далека, иза једне фотографије чује: „Еј, само да ти кажем“.

Душан Хејл сахрањен је, по својој жељи, на будимпештанском гробљу Фаркашрет, у присуству супруге, троје деце, шире породице и великог броја познаника, школских другова, пословних партнера и неколико нас, са Трга ружа.

Нека Вам је лака црна земља, вјечна Вам памјат.

Анрија Роцков

ДУХОВНОСТ

Црквени хор из Сомбора јосићовао у Барањи

Гласови хориста украсили литургију у Печују

После Будимпеште и Сентандреје, Црквени хор „Свети цар Константин и царица Јелена“ из Сомбора приредио је и Печујцима несвакидашњи ужитак, на светој литургији одржаној 3. јула ове године

једној од наших светиња поново зачуло српско црквено појање.

На крају свете литургије, Сомборцима и њиховом духовном старешина се на узвишеној молитви и пре-

дивном појању захвалио јереј Милан Ерић, парох печујски, који је изразио наду да ће се сарадња између Сомбораца и Срба у мађарском делу Барање наставити и убудуће,

на обострано задовољство. До првог контакта дошло је приликом боравка групе поклоника из Липове у Сомбору.

Сви који су присуствовали светој литургији у Печују, захваљујући појању сомборског хора, добили су један несвакидашњи духовни ужитак и потврду о лепотама православног литургијског појања.

П. М.

Православни верници у Печују, који су прве недеље јула присуствовали светој литургији служеној у Српском православном храму Св. Андроника и Јуније, били су пријатно изненађени, јер су богослужење својим појањем улепшали чланови Црквеног хора „Свети цар Константин и царица Јелена“ из Сомбора.

Двадесетпеточлани састав предводили су о. Срђан Нешић, парох сомборски, и хоровођа Милан Радишић, диригент хора, који је прошле године боравио у Печују, на Фестивалу „Европа кантат“. Тада се просто заљубио у овај град и одлучио да се врати у Печуј, како би и чланови хора упознали један од важних хришћанских центара.

Црквени хор „Свети цар Константин и царица Јелена“ основан је 1995. године и ради при Сомборској српској православној црквеној општини. Певачки састав пева у Саборној цркви, која је посвећена Светом великомученику Георгију. Поред духовне, овај хор гаји и световну музику. Учесник је бројних смотри и фестивала, и добитник многобројних престижних награда.

Хор је у новембру прошле године гостовао у Будимпешти и Сентандреји. Милан Радишић је, у разговору за наш лист, изразио задовољство због поновног наступа у Мађарској, тако да се у

Завршен XVII Српски дејчи језички камп на Балатонфењешу

ЕДУКАЦИЈА

Креативним програмима и дружењем обогаћују језичко знање

Деца из Мађарске, Србије и Хрватске су се и ове године недељу дана дружила на језеру Балатон, где су се уз помоћ својих васпитача и наставника, уз игру и занимљиве креативне радионице, трудила да унапреде своје знање српског језика

Српски дејчи језички камп „Вук С. Караџић“ одржан је и ове године у организацији Српског педагошког и методолошког центра из Будимпеште, чији је директор Јулијана Которчевић. Овогодишњи камп је био XVII по реду, а учесници су провели седам дана у Балатонфењешу, на већ провереном месту, које пружа добре услове за овакву врсту окупљања.

Као и претходних година, поред деце из Мађарске, ту су били гости из Хрватске. Групу основаца довела је Маја Матић, руководилац Центра за образо-

вање је представљало изненађење, али су се касније сви прилагодили и са симпатијама прихватили овакав почетак новог дана.

Одмах потом, деца су имала јутарњу гимнастику. Вежбе је водио Ален, који је био задужен и за поподневне спортске активности. Иако још дремљиви, појављивали су се на спортском терену у раним јутарњим сатима, трчали и радили вежбе у ритму музике. По већ устаљеном обичају, пре подне су одржавана по два часа креативних језичких радионица. Деца која слабије говоре српски, имала су прилике да са Зорицом Јегер то надокнаде, ухвате корак са другима и прикључе се припремама за завршну свечаност.

Након тога, држане су пробае хора под диригентском палицом Гордана Ђерђа. Кампери су учили песме: „С оне стране дуге“ и „Нисам више мало дете“, које су певушили током читавог боравака на камповану.

Ликовну секцију водиле су Емилија Пинтарић и Дијана Алексов. За ове активности владало је велико интересовање деце, па су сва места у просторији за рад била попуњена. Бојили су платна бојама Балатона, сецкали па-

пирнате рибе, правили нарукнице од перлица и уживали дружећи се. Свако поподне било је резервисано за одлазак на плажу и спортске активности, које је координисао Ален Нађ.

Ове године, гост на кампу је самоиницијативно био Марко Јовановић из Београда, који је желео да своје волонтерско искуство обогати бораваком међу децом у Мађарској. Он већ годинама „на даљину“ прати друштвени живот српске заједнице у Мађарској, па је врло добро упознат са многим детаљима везаним за њу. Марко је свакој групи појединачно одржао предавања и радионице из области екологије и прве помоћи. Одговарао је и на креативна питања ученика, којима је радионица из прве помоћи била посебно интересантна.

Увече, уз велику помоћ аниматора Ђеђе из Београда, деца су уживала у лепо осмишљеним вечерима, анимацијама и изазовима. Њима су се посебно радовали гимназијалци, у покушају да надмудре аниматора.

Одржан је и избор за мис и мистера кампа, у свим узрастима, као и вече карока. На одушевљење ученика, учешће су узели и васпитачи. Ученик Мирко Чобан из Помаза је све кампере пријатно изненадио умећем музицирања на тамбурици. Док је свирао „Ужичко коло“, сви су се ухватили у коло и заиграли.

Као и сваке године, приређивано је славље изненађења и уручивани су поклони деци која су имала рођендане за време кампа. Организована је и двочасовна возња бродом по Балатону, а ни поподневног купања ни сунчања није мањкало, јер је време било на страни кампера. За миран сан и безбедност био је задужен Драган Пандуровић, који је дежурао ноћу и чувао децу.

Као круна овог седмодневног дружења, претпоследњег дана је одржана завршна свечаност, на којој су ученици пред присутним родитељима и гостима, кратким представама показали шта су увежбали и колико су квалитетно искористили време на Балатону.

Колико је деца било лепо, говоре и њихове сузе последњег дана, као и обећање да ће сви доћи и догодине.

Д. М.

вање „Сава Мркаљ“ у Српском културном друштву „Просвјета“ из Загреба. Деца су награђена бораваком у кампу након што су током протекле школске године редовно похађала радионицу „Азбуком кроз игру“.

На овом кампу било је и ученика из Србије, који похађају Српску школу у Будимпешти, а деца из Батање су дошла у пратњи учитељице Сање Ковачевић, која је први пут боравила на овом кампу.

Кампери су били подељени у три узрастне групе. Васпитачи у најмлађој групи су били: Дијана Алексов, Сања Ковачевић и Емилија Пинтарић, а групу су чинили ученици од 1. до 4. разреда. Средњу групу чинила су деца од 5. до 8. разреда, а водили су их: Зорица Јегер, Гордана Ђерђ и Драгана Меселција. Најстарији су били гимназијалци, под руководством Алена Нађа и Вање Прстојевић.

Ове године, буђење је било препуштено гимназијалцима. Свакога јутра, у 7 часова и 15 минута, пролазили су кроз камп са звучником и будили кампере звуцима гајди. Првог јутра овакво

УТИСЦИ УЧЕСНИКА

Марко Штулић је завршио 6. разред Српске основне школе у Будимпешти, а за камп је, како нам је рекао, чуо од професорке Јулијане Которчевић и тада пожелео да дође. Комплетан програм му се допао, а следеће године ће, каже, доћи са својим друштвом.

Ченге Кереме је из Батање и први пут је учествовала на кампу. Завршила је 5. разред, а у Балатонфењешу се добро уклопила и брзо пронашла своје друштво. Каже да јој није тешко пало одвајање од куће, јер је на камп дошла са својом сестром **Ханом**, која је већ искусни кампер.

Са њом у друштву је била и **Вивијен Храбовски** из Батање, која је и ранијих година долазила на овај камп. Има много другова из Батање и каже да јој овај камп помаже у учењу српског језика, јер се са друштвом много лакше и брже учи. Пронашла је и нове другарице: Мињу, Ану, Ивану и Теодору.

Орши Осланци је завршила 11. разред, долази из Сегедина и већ 5. пут је на кампу. Према њеним речима, и овај боравак јој је пријао и користио за проширење језичког знања. Камп на Балатону за њу има неку „посебну чар“.

Миња и Ана Добрић су из Београда и тамо су завршиле Миња 6, а Ана 8. разред. Ове године су се обе уписале у Српску школу у Будимпешти. Други пут су на кампу који им се, како кажу, допада због могућности купања у језеру и доброг друштва.

Сузана Косновски и **Даринка Чобан** из Помаза воле и камп, а и Балатон. Како су нам рекле, ако камп поново буде на Балатону, обавезно ће доћи и догодине.

СВЕТКОВИНЕ

Свечаности Срба из Стоног Београда

Ивањданска светковина чува традицију предака

Славска свечаност почела је светом литургијом, којом је чинодејствовао јеромонах Андриј из манастира у Српском Ковину, уз саслужење протојереја ставрофора Стојана Петровића из Темишвара, оца Далибора Миленковића администратора стонобеоградске парохије и ђакона из Српског Ковина, а славско богослужење пратили су појци Хора „Зора“ из Темишвара.

Великом броју присутних обратио се отац Далибор Миленковић, који је свим верницима честитао празник и посебно поздравио Љубомира Алексова представника српске заједнице у Парламенту Мађарске, Милана Ђурића, директора Културног и документационог центра Срба у Мађарској, Атилу Месароша, заменика градоначелника Стоног Београда и Иштвана Сиглија, народног посланика.

У својој беседи, отац Миленковић

Рођење Светог Јована Претече свечано је обележено у Стоном Београду, где се овај празник прославља као храмовна слава. Тога дана, овај градић био је место окупљања бројних мештана, али и гостију

се посебно осврнуо на биолошко умирање нашег народа:

— Свети Јован Крститељ би нам данас поставио и питање: „Шта ће бити са вама ако се и даље настави опадање рађања деце у вашем роду? Шта ће бити са вама ако се не поправите и ако ваши греси буду падали на главе ваше деце, а особито на децу у утробама мајки, која се неће никада ни родити? Слушајући ове поруке данашњег празника Рођења Светог Јована Крститеља и примењујући их у својим животима, богатећи своје душе родитељском радошћу, најбоље ћемо прославити данашњи празник.

Прослава Рођења Светог Јована Претече настављена је вечерњом службом, када је обављено резање славског колача и благосиљање кољива. Кумовала је породица Тамаша Шандоровића, која је део колача и кумство за наредну годину предала Немањи и Јовани Миленковић.

Великом броју присутних, у порти цркве, обратио се Ласло Шандоровић председник Српске самоуправе у овом граду. Он се захвалио свима што су дошли и поменуо напоре која ова самоуправа, заједно са црквом, улаже у циљу опстанка српске културе и вере на овим просторима. Присутне је поздравио и Атила Месарош, заменик

градоначелника, након чега је уследио пригодни културни програм.

Духовним песмама представио се мушки хор „Зора“ из Темишвара, а затим су на бину изашли малишани из Ловре, који су у Стони Београд стигли у пратњи својих учитељица Јелене Вукајловић-Краус и Софије Иванов. Они су се представили „Играма из Србије“. Старији и искуснији КУД „Румарин“ извео је потом сплет српских игара, са више кореографија.

Отац Миленковић је ову прилику искористио да се захвали Српској самоуправи у Стоном Београду на организацији прославе, као и Културном и документационом центру на пруженој финансијској помоћи. Иначе, овогодишњу прославу Ивањдана и Дана српске мањине, организовала је Српска самоуправа у Стоном Београду, која је после духовног дела и културног програма, приредила и славски ручак за све госте.

СНН

Програми у Стоном Београду

Спој културе, традиције и старих заната

Према речима Ласла Шандоровића, председника Српске самоуправе у Стоном Београду, споменути етно фестивал и „Ноћ музеја“ су међусобно тесно повезани.

— У „Ноћи музеја“ посетиоци су могли лично да се сретну са проналазачима и јунацима, а и да се нађу у тим улогама, поготово јунака, јер су имали тешку борбу са топлим временом. Био је обезбеђен и обилазак српске цркве. У њој су посетиоци могли да виде три изложбе. Једна поставка је о првој српској сликарки Катарини Ивановић, која је била мађарски држављанин, али је у себи носила националну свест и љубав према свом српском народу. Била је изложена и поставка породичних икона, као и она под називом „Претке поштујемо и сећамо их се“ — истиче Ласло Шандоровић.

Како сазнајемо од нашег саговорника, у преподневним часовима је на фестивалу било много излагача-занатлија, који су презентовали своја уметла и производе.

Српска самоуправа у Стоном Београду је, тринаесту годину за редом, заједно са занатлијама овог места, организовала фестивал „Ватром — гвожђем“. Наставак програма била је и манифестација „Ноћ музеја“

Приказан је и занимљив забавни програм. Наступила је труппа Слободног позоришта из Стоног Београда, а било је и луткарских представа. Поподне је госте забављала Уметничка група Три села. Велики успех и место доброг расположења био је и ресторан Pokol Pinse, са својом изврсном понудом. У понуди је било српских специјалитета.

Према електронском бројачу, програм је посетило 4357 гостију, што је врло завидан број и нови рекорд. Укупно је продато 370 наруквица.

— Један број гостију је купио наруквицу код нас, а много њих је већ дошло са наруквицом купљеном на другом месту. Сав прикупљени новац од продаје наруквица дат је као помоћ угроженој деци. Осећамо да смо и ове године успели у организацији, што потврђује и број посетилаца и пуно белешки у књигу утисака, што је још један доказ о лепоти наше цркве и садржајном програму — каже господин Шандоровић за СНН.

Д. Л.

КОНКУРС

КОНКУРС ЗА ДИРЕКТОРА

Културног и документационог центра Срба у Мађарској

Самоуправа Срба у Мађарској расписује конкурс за директора Културног и документационог центра Срба у Мађарској.

I – Правни однос и задаци директора

- Директор се по параграфу § 208. Закона о радним односима (I Закон из 2012. године) сматра за позицију руководиоца, а председник Самоуправе Срба у Мађарској према руководиоцу институције врши права послодавца, осим права о раскиду радног односа што је у делокругу Скупштине Самоуправе Срба у Мађарској.
- Директор ступа на посао 12. септембра 2016. године, а радни однос се заснива на одређено време од 5 (пет) година.
- Карактер радног места: недељно 40 сати у пуном радном времену.
- Место обављања посла: 1065 Будимпешта, улица Нађмезе бр. 49. приземље бр. 3.

- Лични доходак и остале субвенције: Према одлуци Скупштине ССМ о систему личних доходака и субвенција.

- Делокруг, односно важнији задаци директора:

- руковођење и функционисање институције,
- опште заступање институције,
- управљање и организовање извршавања јавних задатака и основне делатности институције.

II – Услови конкурса

- висока или виша школска спрема (факултет или виша школа),
- искуство од најмање 3 године на позицији руководиоца у области културне делатности,
- мађарско држављанство, агилност у раду, потврда да није кажњаван,
- знање српског језика на нивоу матерњег језика,
- поседовање возачке дозволе.

III – Документи који се прилажу уз конкурсну пријаву

- фотокопије потврда о завршеној високој или вишој школској спреми (диплома, језички испит, итд.),
- потврда да није кажњаван (не старија од 30 дана),
- стручна биографија кандидата, на српском језику,
- материјал о концепцији рада у вези руковођења институцијом, стратешке замисли (на српском језику) од 5 до 10 страница,

• изјава кандидата о томе да учесници у конкурсном процесу могу да се упознају са предатим конкурсним материјалом, односно да се слаже са умножавањем и достављањем конкурсног материјала особама које ће давати мишљење и доносити одлуку,

IV – Поступак вредновања конкурса:

- Вредновање конкурса се врши према статуту Самоуправе Срба у Мађарској, према прилогу бр. 2. „Правилник о изборима”.
- Скупштина ССМ врши вредновање конкурса на првој седници после истека рока за предају конкурсних пријава.
- Председник Самоуправе Срба у Мађарској врши именовање директора на основу скупштинске одлуке.

V- Начин, место и рок за предају конкурса:

- Конкурсна пријава се пише на српском језику, а предаје се путем поште, на адресу Канцеларије Самоуправе Срба у Мађарској (Szerb Országos Önkormányzat Hivatala, 1055 Budapest, Falk Miksa u.3.) или се предаје лично на Секретаријату ССМ (1055 Budapest, Falk Miksa u.3.).
- Напомена: на коверти треба означити следеће: „Конкурс за директора Културног и документационог центра Срба у Мађарској”.
- Рок за пристигнуће конкурса (у канцеларију): 22. август 2016. године

VI- Информације у вези конкурса

Канцеларија Самоуправе Срба у Мађарској, др Јадранка Гергев шеф канцеларије, или Вера Пејић Сутор председница ССМ.
Тел: 06 1) 331-5345; e-mail: ssm@t-online.hu

VII – Конкурс се објављује у следећим медијима:

- Веб страница Самоуправе Срба у Мађарској (www.szerb.hu)
- Српске недељне новине

(Напомена редакције: с обзиром да је реч о званичном документу Самоуправе Срба у Мађарској, шексћ конкурса, на захтев Канцеларије ССМ-а, објављује мо у оригиналној верзији, без уобичајених лекторских интервенција)

Шта утиче на постојаност њамћења

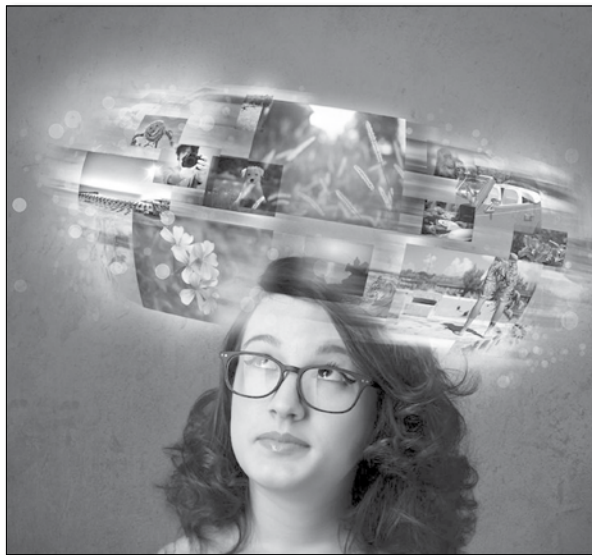
После пет година мозак мења наша сећања

Док спавамо прави се нека врста „бек-апа” онога што се догађало. Стручњаци тврде да памтимо ствари које су нам значајне, које су нас емотивно испуниле или потресле. Али, да ли сте знали да током живота мењамо сећања? Чак и ако смо потпуно убеђени да се неког догађаја добро сећамо, ако прође пет или више година, то сећање уопште не мора бити веродостојно.

На то како ћемо мењати сећање утиче садашњост, односно оно што се тренутно догодило, али и догађаји из прошлости који су се догодили у међувремену. Практично, то би изгледало овако: сећате се неког венчања или окупљања од пре десет година, на којем сте били са тада блиском пријатељицом, а са њом сте у међу-

Догађаји из прошлости „архивисани” су у нашој глави као мали филмови, које мозак премотава. Међутим, после пет година, мозак мења филмове, односно прилагођава их. Сан чува наша сећања и помаже нам да не заборављамо

времену престали да разговарате. У садашњем тренутку ваше сећање прилично ће се разликовати од сећања које сте формирали непосредно после тог догађаја, јер се променио и однос са пријатељицом. Мозак је склон да сећања прилагођава садашњем тренутку и околностима. Врло често се и догађа да стапамо сећања, односно да два различита догађаја спајамо у један. То се догађа због тенденције мозга да „сабија” податке, односно да обезбеди веће капацитете меморије. Са друге стране, мозак некада и „попуњава” празнине у сећању, односно измишља догађаје који би комплетирали слику. У перцепцији човека то ће изгледати потпуно стварно, односно биће убеђен да је сећање аутентично. Зато, не верујте много вашим сећањима, јер су она мешавина ваше прошлости, садашњости, надања,

жеља, па и тренутног психичког стања.

Сећате се првог дана у школи, бола због неузвраћене љубави у тинејџерским данима, тренутка кад сте изговорили судбоносно да? Мада би

ЖИВОТНИ СТИЛ

већина људи потврдно одговорила на ова питања, истина је да се мали број заиста тога сећа. Наше сећање је не-поуздано и често обојено успоменама других, тврде научници.

Ситуацију додатно компликује доба интернета, па можда ми мислимо да се сећамо шта смо радили за време важних догађаја, попут 11. септембра, али није искључено да се наш мозак поиграо и туђа сећања прочитана на интернету, присвојио као своја.

Након смрти Мајкла Џексона 2009. године, научници су интервјуисали људе, питајући их како су сазнали вест и где су били кад су је чули. Само 18 месеци касније, поновили су интервју са истим испитаницима и приметили да су сећања измењена, иако су људи били уверени да су тачна. Ово се дешава, јер су наша сећања измењена успоменама других људи или мозак може ненамерно да попуњава рупе у сећању тако што посеже за маштом и измишља непостојеће детаље.

А кад је реч о сећањима из детињства и она су не-поуздана. Можда мислимо да се сећамо нечега из доба кад смо били бебе, али то је немогуће, јер мозак у том добу није способан да ствара и чува сећања. Најраније доба ког се можемо сећати је три и по године. ■

ИНТЕРНЕТ УБИЈА СЕЋАЊА

Изложеност огромном броју информација чини да су наша сећања варљивија него икад. Чињеница да знамо да увек можемо доћи до информација, доводи до тога да се мање трудимо да их запамтимо, што је добило и термин – дигитална амнезија. Што смо изложенији сећањима других, мања је вероватноћа да ћемо створити своја.

НЕВЕН

Литерарна остварења гимназијалаца

Кад душа заболи, у очима се види свемир

Све је указивало на то да се променила. Више се не сећам како се смеје. Нема више ко да пева, црта, кува, прича приче „из мојих времена“. То више није била она. Била су то нека чудна створења која су играла у њеном телу

Гледала сам тај мермерни камен и црну плочу на којој се видео мој лик, а иза мене она. Нагло се окретох, али она није стајала тамо.

Поред основне школе постојала је једна зграда, стара, оронута и неофарбана. Одрасли су стално користили израз „душевна болница“. А шта смо ми знали? И овако их нисмо разумели. Називали смо је лудницом и, плашећи се, заобилазили је у широком кругу. Када смо одрасли, више се нисмо бојали. Била је то само још једна зграда, све док...

Седела сам поред ње на дрвеној клупи којој је недостајала даска. Било је неудобно, али навикла сам. И даље смо гледале исти приказ. Сваки пут бисмо гледале ту тужну, накривљену врбу, само што би она у различита годишња доба имала другачију хаљину. Оронуло дрво нас је увек чекало.

Прошле су две године. Ускоро ће зима. Не могу да верујем да у танком белом мантилу седи по овој хладноћи.

Али њој никада није било хладно. Барем никада није рекла. Увек бисмо седеле у тишини. У неким тренуцима би ме тужно погледала, након чега би свој поглед вратила ка врби. Седела сам, мирна и сталожена. Сирене аутомобила, аларм банке, музика из оближњег кафића и ужурбаност људи на улици остали су негде далеко иза капије ове установе.

Када се једна од блиских особа нађе на овако мрачном месту, све постаје небитно. Седела сам тако, а онда се она у једном тренутку окренула. Погледала ме је великим црним очима, у којима се могао видети читав свемир. Најзад сам схватила због чега је тамо. Питања су коначно добила одговор. Долазила су нова, али сам ћутала. Свим снагама сам задржавала у себи бујицу питања.

Она је гледала мене, и ја сам гледала њу. Покушавала сам да докучим дубину њених очију, боре на лицу, опуштену кожу и седе власи. Све је указивало на то да се променила. Више се не сећам како се смеје. Нема више ко да пева, црта, кува, прича приче „из мојих времена“. То више није била она. Била су то нека чудна створења која су играла у њеном телу.

Али, зашто су баш њу изабрала? Осетих неко стезање у грудима, као да је неко бацио стену на мене. Вид је почео да ми се мути, очи су се пуниле сузама. Учинило ми се на тренутак да је померила уста и била сам у праву.

После дуго времена чула сам њен глас.

— Немој да се заустављаш — рекла је. — Пусту сузу.

Као да је видела да сам хтела да кажем да немам разлога да будем тужна.

— Ако размишљаш тако да имаш шта да једеш, имаш кров над главом, породицу и пријатеље који те воле, онда нема разлога да будеш тужна. Али, понекад се наше душе разболе, јер ми нисмо само лутајућа тела. Када сломиш ногу, затражиш помоћ. Тако је и са овим — дошапнула ми је.

Остале смо да седимо, док нам је ветар свирао у ушима. Одјекивао је, вриштао, молио, тражио да га извучемо из бола. Како је само био гласан. Али, временом се изгубио, као ехо.

Као да га опет чујем, али тихо. Видим све као неухватљиви обрис. Полако заборављам и њен осмех и загрљај, чак и оно њено мучно седење у тишини. Нема више белог мантила, ни те клупе, ни оног дрвета, ни те зграде.

Ивона Чолаковић 12-б
Српска гимназија „Никола Тесла“
Будимљешка

ПЕСМЕ МИРОСЛАВА АНТИЋА

А онда и прва љубав

Није то наговарање, рођени моји.
Ко неће даље да чита — нек слободно зажмури.
Али пазите добро:
ако у вама постоји
једно велико питање које нестрпљиво жури,
питање веће од брда,
и једна треперава душа што верује у чуда,
и ако се у вама неке лепоте таласају
и неке светлости рађају,
онда је сасвим свеједно да ли жмурите
или не жмурите
јер чуда се већ догађају.

Јунаци,
нос у јастук!
Нек машта као локомотива лети!
Разумем све ваше бриге
и неспретности
и страх,
и ево: помажем данас сваком да се сети
што се без разлога дури и смешка у исти мах.

Јунаци,
нос у јастук!
Нико не мора знати шта је.
Важно је да нешто постоји
и да то нешто траје, и кажем:
баш није наговарање,
ко неће даље да слуша — нека запуши уши.

Чаролија

Неком забрањују звезде.
Некоме крила,
и ласте..

Ја не забрањујем ништа.
Сме се све што се не сме.

Само једно те молим:
покушај да не растеш
ни мрву свима за инат,
до краја ове песме.

У тој се песми живи
слободно,
лепо
и лудо.

Можеш да измишљаш.
Машташ,
да радиш све наопако.

У њој и највеће чудо
престаје да буде чудо,
јер све што пожелиш
кад зажмуриш
— остаје заувек тако.

Истори храбро и дивно
пркосе детињасте
и лажи и себе самог.

Сме се све што се не сме.
И сме се више од свега!
Једини: немој да растеш
за инат и теби и мени
до краја ове песме.

И сваки пут кад те сломе,
па мораш нов сан да ствараш,
не сањај га у мраку —
дотрчи ближе зори.

На прагу ове песме
тако се дивно бори
и кад намигнеш само
и осмехнеш се полако
изброј у себи до десет
и то у вечност претвори.

И све што жмуриш смислиш
остаће заувек тако.

Кад смо били велики

Кад смо били велики
кроз детиње немире,
сви онако брљиви,
шмркави и лајави
лудо смо измишљали
неке своје свемире
и били смо крилати
и били смо змајеви.

Играли се пиљака
са најлепшим звездама.
Цртали смо светлосту
радознала скитања.
И увек у срцима
ко у топлим гнездима
знали смешан одговор
на сва тужна питања.

Од јуче смо озбиљни.
И одједном,
чудно:
као да смо згрчени,
Као да смо стали.

Све око нас изгледа
глупаво и будно.
Први пут смо одрасли,
а први пут — мали.

И први пут сами смо
у препуном свету.
И одједном,
изгледа
ништа није за нас.

Невешто смо.
Збуњени
у рођеној улици,
залутали заувек
у огромном данас.

Кад смо били велики
до кућа
до дрвећа,
до торњева,
планина
и до птичјег лета,
у џеп нам је стао дан,
у зеницу океан
и стала нам још у длан
половина света.

Од јуче смо озбиљни.
И ма шта нас чудило
— у свету свом крилатом
као да смо пали.

Као да се око нас
све страшно пробудило:
први пут смо велики,
први пут смо мали.

ИНФО СЕРВИС

Срдочно позивамо Вас и Вашу породицу
на традиционалну

ИЛИНДАНСКУ ПРОСЛАВУ У ЧОБАНЦУ

У недељу, 31. јула 2016. године

Прослава почиње у 10.00 сати, богослужењем на
бунарчићу. Од 16.00 сати ће у српској цркви у Чобанцу
бити одржано вечерње, уз освешћење
славског колача и кољива.

После вечерња, од 17.00 часова, у црквеној порти почиње
народно весеље. Наступа: КУД „Рузмарин“

Организаџори:

Српска црквена општина и Српска народна
самоуправа у Чобанцу

КОНЦЕРТ АНСАМБЛА „ВУЈЧИЋ“ У СЕНТАНДРЕЈИ

16. јула 2016. од 19.00 ч.

Művészeti Malom
Szentendre, Bogdányi út 32

BALKAN PARTY

Концерти 22. јула 2016.

Натупају:

Од 18.00 ч. – Оркестар „Шендерге“
Од 20.00 ч. – Оркестар Бобана Марковића

Локација: Budapest, Várkert Bazár

ПОЗИВ НА КАЛАШКУ ХРАМОВНУ СЛАВУ

У уторак, 26. јула 2016.

Срби из Калаза срдочно вас позивају
на прославу Светог Архангела Гаврила, заштитника
српског православног храма у том граду.

Литургија почиње у 10.00 часова, а вечерње у 15.30.

Српска самоуправа у Шиклошу позива све
заинтересоване на програме који ће бити одржани
6. и 7. августа ове године

СРПСКИ ФУДБАЛСКИ ТУРНИР

6. августа (субота) 2016. од 11.00 ч.

Пријаве прима Иван Јановић на телефон:
+36 20 41 35 746 или имејлом: angela.toth1723@gmail.com

Могућа је и резервација смештаја,
према потребама учесника.

СВЕТА ЛИТУРГИЈА У МЕСНОМ СРПСКОМ ПРАВОСЛАВНОМ ХРАМУ

7. августа (недеља) 2016. од 10.00 ч.

Истог дана у 11.00 часова биће служен помен
на Ђунтиру, где је некада почивао Св. Стеван
Штиљановић, а заједнички ручак заказан је
за 13.00 часова, у ресторану „Tenkes Kapitánya“

ИНФОРМАЦИЈА ЗА УЧЕСНИКЕ ВЕРОНАУЧНОГ КАМПА

Организатори Веронаучног кампа подсећају прија-
вљене учеснике да камповање почиње 18. јула ове годи-
не. Тога дана пријављену децу очекују у интервалу од
9.00 до 11.00 часова. Потребно је да учесници понесу
ђачку легитимацију и свечану гардеробу, која ће им би-
ти потребна за завршну свечаност, последњег дана
камповања.

У име организатора:

Далибор Миленковић, свештеник

СРПСКИ БАЛ У КАЛАЗУ

У петак, 15. јула 2016. од 20.00 ч.

Госте ће забављати:

Оркестар „Покладе“ из Мохача

Улазница за одрасле кошта 2000 форинти,
а за децу до 14 година улаз је бесплатан!

DENTAL PALACE
СТОМАТОЛОШКИ ЦЕНТАР
У СТАРОМ БУДИМУ

1036 Бр., Nagyszombat u. 1.
Тел: 06 1 250 90 86; 06 30 494 45 48
Имејл: info@dentalpalace.hu

Радно време:
Понедељак - петак
од 8.00 - 20.00

ПРАТИТЕ ДНЕВНО ИЗДАЊЕ СНН-а
НА ИНТЕРНЕТУ

WWW.SNNOVINE.COM

TERRA TRAVEL

Terra Travel, Gračanička 16
11000 Beograd, Srbija
+381 11 2632-921; +381 11 630-1591
Dežurni telefon: +381 64 802-6680
Telefon u Budimpešti: +36705047240
info@terratravel.rs | www.terratravel.rs

Minibus prevoz "Od vrata do vrata"

Dnevni prevoz na relacijama:
Beograd - Budimpešta - Beograd
Beograd - Beč - Beograd
Beograd - Zagreb - Beograd
Beograd - Slovenija (svi gradovi) - Beograd
Beograd - Istara (svi gradovi) - Beograd

scan and find more

TerraTravelRS
/agencijaTerraTravel

Српско позориште у Мађарској и село Ловра срдочно
вас позивају на манифестацију

ДАНИ ПОЗОРИШТА И КУЛТУРЕ

ОД 20. ДО 24. ЈУЛА 2016.

НА ЛЕТЊОЈ ПОЗОРНИЦИ У ЛОВРИ

20. јули (среда) у 19.00 ч.

АВАЛА ЕКСПРЕС 20

Песме Тамаша Чеха на српском,
поводом две деценије од концерта 1996.

Оригинални стихови: Геза Беремењи
Српски текстови: Петар Милошевић

Изводе: Јосо Маториц, Милан Рус, Тибор Ембер,
Мирко Милошевић

21. јули (четвртак) у 20.30 ч.

Габор Ленђел: **СОМБОРСКА РУЖА 20**
Генерална проба

22. јули (петак) у 20.30 ч.

Габор Ленђел: **СОМБОРСКА РУЖА 20**
Премијера оперете

Играју: Даринка Орчик, Јосо Маториц, Марко Ембер,
Бранка Башић, Тома Принц, Лидија Стевановић, Зорица
Јурковић, Митар Кркељић, Бранимир Ђорђевић, Лаура Та-
полчани, Јована Вечић, Моника Тот, Ана Штурц, Кристина
Борбељ, Марко Рус, Дејан Дујмов

Оркестар: Габор Ленђел, Милан Рус, Марко Ђорђевић,
Филип Адамов; декор: Тибор Прагаи; шехника: Богдан
Сабо; асистент режисера: Катарина Бачи;
кореографија: Моника Тот; режисер: Милан Рус

22. јули (петак) у 19.30 ч.

Отварање изложбе слика
СТРАЈЕ МАРЈАНОВИЋА

23. јули (субота) у 20.00 ч.

Концерт хора
„СВЕТИ СЕРАФИМ САРОВСКИ“

24. јули (недеља) у 11.00 ч.

ТРНОВА РУЖИЦА (CSIPKERŐZSIKA)
Gergely Theater

Дечја музичка представа на мађарском језику

24. јули (недеља) у 20.30 ч.

Georges Feydeau:

A VALEK, AVAGY A HÜLYÉJE

Представа мађарског театра „Фогри“

Играју: Csengeri Attila, Beleznay Endre, Szabó Máté, Jászai
László, Harsányi Gábor, Fogarassy Bernadett, Oszter
Alexandra, Várkonyi Andrea, Sáfár Anikó, Lengyel Eleonóra,
Hoffmann Richard; Режисер: Pozsgai Zsolt

Карте се могу купити на лицу места,

на дан извођења представа;

Контакт: +36 30 428 08 80

или имејл адреса: szinhaz@szerb.hu

Покровиштели:

Национална културна фондација, Министарство
за људске ресурсе, Самоуправа Ловре, Самоуправа Срба
у Мађарској

Информације за рубрику „Инфо“
шаљите на адресу: info.snnovine@freemail.hu
Телефон: +36 30 273 3399

СРПСКЕ
НАРОДНЕ НОВИНЕ
СРПСКЕ
НАРОДНЕ НОВИНЕ

НАРОДНЕ НОВИНЕ

СРПСКЕ НЕДЕЉНЕ НОВИНЕ — Лист Срба у Мађарској ♦ Издавач: Канцеларија Самоуправе Срба у Мађарској ♦ За издавача: др Јадранка Гергев
♦ Главни и одговорни уредник: др Драган Јаковљевић ♦ Фоторепортер: Иван Јакшић ♦ Седиште редакције: Nagymező u. 49, 1065 Budapest ♦
Поштанска адреса: Szerb Országos Önkormányzat Hivatala, Szerb Hetilap, Falk Miksa u. 3, 1055 Budapest ♦ Имејл уредништва: snnbudimpesta@gmail.com
♦ Web: www.snnovine.com ♦ Графички прелом листи: Карол Сабо ♦ За штампању: Alfa Press Design Kft: Ференц Ибош ♦ Текстуалне
прилоге и фотографије примамо искључиво у електронској форми. Уредништво задржава право лекторске обраде и скраћивања текстова у скла-
ду са расположивим новинским простором. ♦ СРПСКЕ НЕДЕЉНЕ НОВИНЕ су 2013. године награђене угледним друштвеним признањем —
ВЕЛИКОМ ПЛАКЕТОМ УДРУЖЕЊА КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ, за објективно и правовремено информисање, неговоње српског језика и ћири-
лице и јачање веза српске заједнице у Мађарској са матичном државом Србијом и Удружењем књижевника Србије. ♦ HU ISSN 2061-0238

СА ЛИЦА МЕСТА Рейоршери СНН-а на ЈУ журци

Вече у балканском етно стилу – уз „Табан” и „Кобру”

Прва летња ЈУ журка у овој години одржана је 25. јуна на познатом броду и ноћном клубу „А38”, са будимске стране Дунава. Госте је забављао познати трубачки Оркестар „Кобра” из Србије, а затим и будимпештански КУД „Табан”, после чега је уследила журка на крову брода, уз музику ДЈ Мачића

Врата за посетиоце отворена су два сата пре почетка програма, а тераса је врло брзо била пуна. Гости су нашли освежење на реци, након високих летњих температура.

У унутрашњем делу брода, у каснијим сатима одржан је концерт оркестра „Кобре”, победника чувеног трубачког сабора у Гучи, а затим је уследио наступ КУД-а „Табан”.

Душан Вуковић, уметнички руководиоца КУД-а, за СНН је о овом наступу рекао:

– Трећи пут се пружа прилика да се КУД „Табан” представи на ЈУ журци, овом приликом уз пратњу трубачког оркестра „Кобра” из Србије. Вечерас смо наступили са кореографијом „Игре из Пирота”, коју смо извели на нашем самосталном концерту ове године. То је нова кореографија у којој има бугарских елемената, а девојке и певају. Врло је темпераментна, добра је музика. Кореографију нам је поставио Драган Ковачевић из Београда, пре петнаест година. Тада смо је научили и играли дуго, а сада је обновљена, након много година паузе.

Душан Вуковић је додао да је, што се активности „Табана” тиче, овога лета у плану турнеја у Пољској. Ансамбл ће први пут гостовати у граду Олечко, северно од Варшаве, крајем јула или почетком августа месеца. На међународном фолклорном

фестивалу они ће се представити српским играма.

Тренутно најстарији члан гостујућег оркестра „Кобра”, Слободан Димировић за СНН каже да је први пут у Мађарској, али да је оркестар више пута наступао овде.

– Очекивали смо од вечерашњег наступа да буде лепо и живо, и то се и десило. Људи треба да се веселе,

редних, 2001. и 2002. додељене су нам награде за најбољи оркестар. Године 2007. дошла је и „Прва труба”. Ми смо један од најпознатијих оркестара на југу Србије. Ове године наступамо у Гучи од 3. до 9. августа. Предтакмичење ће се одржати 7. јула у Сурдулици. Преко двадесет оркестара се углавном пријави за предтакмичење. Надамо се да ћемо имати успеха, јер само девет оркестара пролази даље и добија право да се надмеће у Гучи – рекао је за СНН Кристијан Алишановић, члан оркестра „Кобре”.

Трубачи кажу да човек који једном посети Гучу, увек јој се враћа, а оркестри се годинама спремају за тај наступ.

Брзи ритмови југа добро су се уклапали са наглим порастом температура у Мађарској, па је сличан ритам настављен и на ДЈ журци, која је уследила. Многи су концерт коментисали као прави „енергетски бум”. Поред домаћих посетилаца и неколико радозналих странаца, на журци су били и дугогодишњи љубитељи „Гуча фестивала”, и потврдили да је оркестар дао све од себе да оправда титулу најбољег, освојену у више наврата на овом фестивалу.

М. М.

СЛЕДЕЋИ БРОЈ СНН-а ИЗЛАЗИ 4. АВГУСТА

Као и сваке године средином лета, штампарија у којој се штампа наш лист, и овога пута користи краћи колективни одмор. С обзиром на ту околност, а и на чињеницу да је крај јула и почетак августа период са проређеним друштвеним активностима у српској заједници у Мађарској, односно са знатно слабијом циркулацијом информација, двонедељну паузу у објављивању штампаног издања СНН-а у том периоду користи и наша редакција. То значи да ће следећи број листа из штампе изаћи 4. августа 2016. године, а из тог разлога последњи јулски и први августовски број објављујемо на повећаном броју страна, са по два специјална тематска додатка.

Међутим, наша екипа ће и за то време бити радно ангажована на уобичајеном припремању интернет издања СНН-а које ће, као и до сада, и током лета свакодневно доносити актуелне вести из различитих области друштвеног живота. Можете нас пронаћи на интернет адреси: www.snpovine.com. Такође, свакодневно дружење са читаоцима настављамо и на нашој Фејсбук страници.

Редакција Српских недељних новина свим својим читаоцима жели пријатан летњи одмор!

ФЕСТИВАЛСКУ МЕЛОДИЈУ ИЗВЛАЧЕ ИЗ ШЕШИРА

Пошто је Фестивал трубе у Гучи обележио каријеру Оркестра „Кобра”, који је гостовао на будимпештанској ЈУ журци, питали смо музичаре како долазе до договора о избору нумере за фестивал.

– Песме увек бирамо жребом. Извлачимо из шешира, а потом имамо задатак да их вежбамо до перфекције. Одмах након Гуче гостоваћемо у Швајцарској. Добијамо бројне позиве за гостовања у иностранству, већином од српских заједница широм Европе – објаснио нам је Слободан Димировић.

Уколико се одреде за музичку каријеру, млади трубачи углавном свирају на веселима, попут свадби, а такмичења им у великој мери помажу да буду запажени.

– Оркестар тренутно чини девет чланова и основан је пре 20 година. У Гучи смо много пута били добитници награда, узели смо и „Прву трубу”! Први пут смо наступили 2000. године, а већ на-

Земља ризница

Стари српски народни инструменти

Гусле

Оне су српски народни музички инструмент са једном, или евентуално две жице. Најчешће су направљене од јаворовог дрвета. Као једножицани инструмент, гусле се срећу у Србији, Црној Гори, Босни, Херцеговини и Далмацији. Гусле из Лике и Босанске Крајине у главномају две жице.

Жице су направљене од тридесет упредених коњских длака, као што је случај и са струном гудала. Гудало се користи тако што се повлачи по затегнутим жицама, производећи оштар и драматичан звук, који је изузетно експресиван. Гусле спадају у инструменте за које је потребно велико умеће свирања.

Саме гусле састоје се од музичке кутије која је пресвучена животињском кожом на коју се надовезује дугачак врат

на чијем завршетку је изрезбарена животињска (најчешће коњска) или птичја (најчешће орао или соко) глава.

При свирању, тело гусала се полаже на колена (у крило), док дугачак врат придржава длан једне руке.

Гусле су играле важну улогу у историји српске епске поезије, будући да су гуслари — народни певачи, опевали догађаје из националне историје.

Гајде

Оне су некада биле уобичајен инструмент широм Европе. У Срба и осталих Јужних Словена, гајде се свирају и данас, махом у селима. Што се Европе тиче, свака земља има свој тип гајди, међутим, у многим земљама то више није тај изворни тип гајди, већ су усавршене до те мере да су на свиралу додати чак и механизми са клапнама, примитивни пискови од трске су замењени индустријским, те се и звук условно речено профинио и прилагодио више класичном извођењу. Међутим, овим техничким побољшањима западноевропски типови гајди много су изгубили од своје руралности и рустика звука.

Ми ћемо се фокусирати на јужнословенски тип гајди. Овај инструмент у веома сродним облицима јавља се у Србији, Македонији, Бугарској, Албанији, Хрватској.

Поменућемо неке типове гајди пронађених на простору Балкана: јужноморавско-македонски тип, најраспрострањенији тип, свира се од околине Ниша па све до југа Македоније. У околини Ниша срећу се сврљишке гајде које имају гајденицу (свиралу, гајдарку) са дуплом цеви, постоје још иерске гајде, затим војвођанске гајде које имају мех и такође двоцевну свиралу.

Фрула

Сматра се да је фрула најстарији и најмногобројнији инструмент на свету. У разним варијантама, величинама и облицима, налазимо их готово код свих народа планете.

Инструменти слични фрули, били су познати још најстаријим народима. С обзиром да су се једноставно и лако градили, свака трска и стара шупља кост мо-

пи-сак и рупице. Десна цев има једну рупицу више од леве и свира се двогласно.

Двојнице су обично споља украшене изрезбареним шарама, обојене жутијим мастилом и сл. Као изразито пастирски инструмент, распрострањене су широм Балкана. Служе за пратњу песама и плесова, највише кола.

Тамбура

То је жичани инструмент који се развио од инструмента познатог већ у старој култури Месопотамије и Египта.

Тамбуре се израђују од дрвета, углавном јавора, а предње даске израђене су од одређених врста четинара који има-

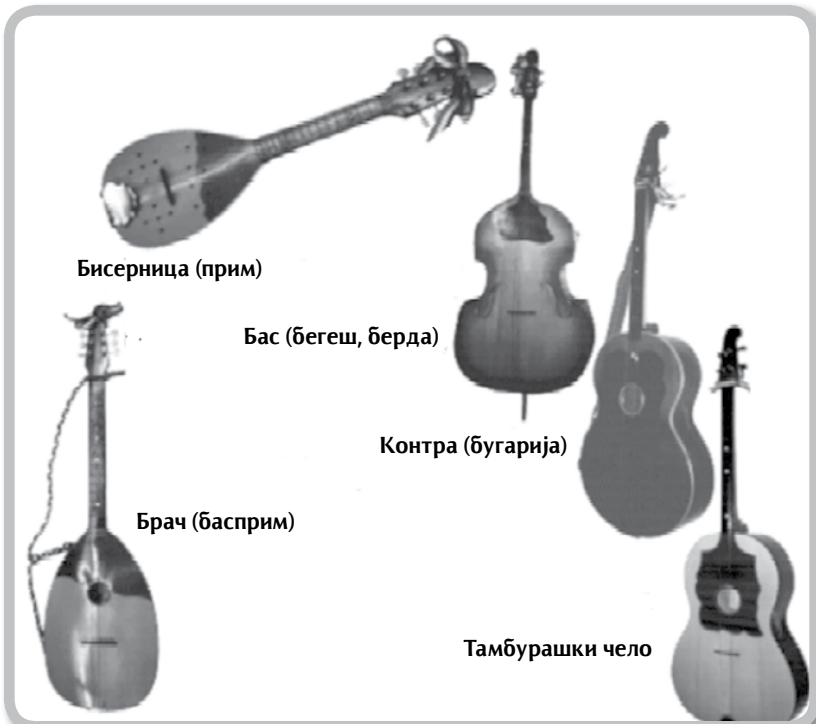
ју изразита резонантна, акустична својства. Врхунски израђени инструменти раде се ручно, по правилу од стране старих мајстора који тајне израде чувају и преносе „с колена на колено”. Постоји више врста тамбура: бисерница или прим, брач или басприм, Е-басприм, контра или бугарија, тамбурашки чело, бегеш или тамбурашки бас који је сличан контрабасу. Најсличнији су гитарама, а по сличном принципу се добија и тон. Технике и начини свирања, разуме се, потпуно се разликују.

Тамбуре се израђују од дрвета, углавном јавора, а предње даске израђене су од одређених врста четинара који има-

ју изразита резонантна, акустична својства. Врхунски израђени инструменти раде се ручно, по правилу од стране старих мајстора који тајне израде чувају и преносе „с колена на колено”. Постоји више врста тамбура: бисерница или прим, брач или басприм, Е-басприм, контра или бугарија, тамбурашки чело, бегеш или тамбурашки бас који је сличан контрабасу. Најсличнији су гитарама, а по сличном принципу се добија и тон. Технике и начини свирања, разуме се, потпуно се разликују.

Двојнице или свирале

То су народни дувачки инструмент. Састоје се од две цеви израђене једна уз другу од истог комада дрвета, најчешће шимшировог. Горњи крај цеви, у који се дува, истесан је заједно. Свака цев има

Брутална фалсификација наше историје

„Романтични“ Сулејман је био крвави освајач

Турска телевизијска серија „Сулејман Величанствени“ већ неколико година једна је од најпопуларнијих сапуница на малим екранима не само у Мађарској, већ и у свим државама бивше Југославије. Теленовела је снимана у периоду између 2010. и 2014. године у Истанбулу и Једрену.

Оно што је најгоре, ова серија у потпуности изврће руглу све историјске чињенице. У њој је турски султан приказан као романтични љубавник, а заправо је био сурови освајач који се брутално обрачунавао са хришћанима. После пада града Шапца, испред тврђаве је турски цар дочекан са шездесет одсечених глава српских бранитеља које су биле набијене на колац.

У серији је приказано како муслимански војници пријатељски улазе у Београд, а султан Сулејман љубазно разговара са заробљеним Србима. Међутим, историјске чињенице говоре о сасвим другачијим, страхотним стварима. Малобројна београдска посада, на челу са војводом Петром Овчаревићем, 1521. године је свирепо побијена, а око 2000 српских породица је из Београда протерано у околину Цариграда.

Мало је познат и крвави догађај који се исте године догодио у Земуну. Легендарни бранитељ, племенити Марко Скоблић се са братом Михаилом нашао на челу 400 српских шајкаша. Једно време је земунска посада одолевала турском нападу, али је надмоћ надвладала јунаштво хришћанских војника. После пада утврђења, сви браниоци су брутално исекасањени, а становништво одведено у робље. Марко Скоблић је изведен пред Сулејмана Величанственог. Понуђено му је да пређе на ислам, што је српски племић одбио. Тада је турски султан наредио да га везаног баце под ноге разјареног бојног слона.

Одакле толика суровост **Освајање Београда 1521. године**

Сулејман Величанствени у историји и филму

према „неверним“ хришћанима? Одговор је јасан. Примера ради, навешћемо поједине делове из Курана, свете књиге муслимана: „Оне који не верују у доказе Наше Ми ћемо сигурно у Ватру бацити. Кад им се коже испеку, замијенућемо их другим кожама, нека окусе праву патњу.“ (...) „То је казна за Алахове непријатеље – Ватра у којој ће им вјечна кућа бити, као накнада што су ајете и знакове Наше стално порицали.“ (...) „Не узимајте зато, пријатеље између њих, док се не иселе на Алаховом путу. Ако се они окрену, онда их ухватите и убијте где год их нађете; и не узимајте између њих некога за пријатеља ни помагача.“ (...)

Мошти Свете Петке биле су у Србији све до 1521. године, када их је однео са

Мор Тан: „Мохачка битка“

собом султан Сулејман Величанствени. Турски владар је после освајања Београда 1521. године однео мошти на свој двор, где су остале до његове смрти. Касније су мошти пребачене у румунски град Јаши, а данас се у Београду налазе два прста десне руке ове светитељке.

Приликом пораза код Мохача 1526. године, испред шатора Сулејмана Величанственог је извршен прави покољ. Око две хиљаде заробљених Мађара, Срба и Хрвата је тога дана мачем сасечено.

Наравно, у турској серији ништа од тога није приказано. Нису приказане ни историјске чињенице о свирепом Сулејману Величанственом, који се са истом бруталношћу односио и према својим наследницима, рођацима и пријатељима. Поставља се питање, коме ли иде у прилог да се на нашим малим екранима приказује лажна историја и фалсификација свих веродостојних историјских чињеница.

Ко су хришћани Блиској истока?

Четрнаест векова ислама замало је искоренило хришћанске заједнице из земаља где је Христова вера настала и вековима цветала — из Палестине, Мале Азије, Сирије, Месопотамије, Египта... Гашење остатака хришћанства на Блиском истоку, које је у току, праћење је савршеном равнодушношћу пост-хришћанског Запада. Некада цветајуће хришћанске заједнице сада су спале на занемариве мањине: у већини земаља у региону њихово учешће у становништву мери се једноцифреним процентима.

Дамаск је био један од првих региона у којима је апостол Павле почео да проповеда хришћанство. Број хришћана у Дамаску је био знатно већи у то време, него у другим градовима. Али током Умајадског царства и ширења ислама, многи од њих су исламизовани.

Хришћанске цркве у Дамаску су биле бројне. Службе у црквама су се служиле сваке недеље.

Прва по величини хришћанске деноминације у Сирији је Антиохијска православна црква. Друга по величини је Јерменска католичка црква.

Асирски православни епископи

Јерменски архиепископи

Сиријски хришћани су одувек били одвојени од већинског муслиманског становништва, и концентрисани по градовима као што је Дамаск, Алепо, Хама, и Латакија.

У историји хришћанства Сирија заузима врло важно место. Хришћанство је у Дамаску примио сам апостол Павле, који је оснивач једне од првих хришћанских заједница у њему. У сиријском граду Антиохији, Христови ученици су први себе назвали хришћанима. Посебан значај за хришћанство има светитељ са ових простора, Исак Сириј.

Асирија је постала средиште православног хришћанства и сиријске књижевности од I века до средњег века. Године 424. Асирска црква Истока, добила је аутокефалност у односу на Антиохијску патријаршију.

Хришћанство је продрло на простор данашње Јерменије још за време апостола, а 301. године је Јерменска краљевина постала прва држава где је хришћанство признато као државна религија. То се десило захваљујући Светом Григорију Просветитељу и цару Тиридату III Великом. Јермени су у V веку прихватили монофизитизам, по којем Исус Христос поседује само божанску, а не и људску природу, како би постали независни од Кесарије Кападокијске и Антиохије

које су се налазиле под византијским утицајем.

Јерменска црква је веома рано добила сопствену културу, језик и азбуку (саставио је Месроп Маштоц). Историјско, национално и културно средиште свих Јермена јесте Ечмијадзин. Током историје, организовали су се други центри за Јермене у дијаспори: Јерусалимска патријаршија за Јермене у Јордану и Палестини (622); Киликијски католикосат за Јермене у Либану (1441), Цариградски патријархат за Јермене у Турској (1461).

Године 635. Сирију су освојили Арапи. Значајан део хришћана је исламизован, али су сачували арамејски језик. У првим вековима након исламског освајања, асирски учењаци и лекари имали су релативно добар положај, но од XIII века па до данас, асирски хришћани били су жртве верског и етничког прогона, али и бројних покоља од стране муслимана.

Током Првог крсташког похода Сирија и сиријски хришћани су били мета освајања крсташа. Након освајања Антиохије, крсташа освајају већи део Сирије. Године

1187. египатски султан Саладин је освојио Сирију. Приликом ових борби, бројни хришћани су страдали од муслиманских освајача.

Током Тамерланових освајања у XIV веку, хришћански народ је био десеткован. У Тикриту је тада убијено више од 70.000 асирских хришћана, а затим још 90.000 у Багдаду.

Сирија је била у саставу Отоманског царства почев од 1516. године, па све до завршетка Првог светског рата.

Маронитска црква је једна од Древноисточних цркава. Оснивач маронитске цркве је био Свети Марон Сиријски који је као монах живео аскетски крајем IV и почетком V века, око реке Оронт. Када је Марон

Маронити су одбацили учење монофизитизма. Након што су монофизити поклали 350 монаха у Антиохији, маронити су побегли у планине Либа. Након страдања патријарха из Антиохије 602. маронити су остали без вође, а у то време трајао је и велики рат између Византије и Персије. У том хаосу маронити су изабрали властитога патријарха Јована Марона 685. године, прихватајући ново монотелитско учење по којем Христос поседује две природе, али само једну, божанску вољу. Остали хришћани су мароните прогласили јеретичима.

Након муслиманског освајања Сирије, маронити су од Византије добили политичку и војну помоћ. Но, муслимански владари су се жестоко осветили. Маронитима је претило потпуно истребљење. Склонили су се у планине Либа. Од 685. су били изоловани од осталог хришћанског света. За време крсташких ратова, крсташа су поново открили мароните у планинама близу Триполија. Маронити су у XII веку помагали европске крсташе и 1182. су прихватили католицизам. Папа је заузврат признао независност њихове патријаршије. Када су муслимани 1291. победили крсташе, уследило је етничко чишћење. Маронити су скупо платили сарадњу са крсташима. Муслимани су повели цихад (свети рат) и побили многе хришћане.

Маронити су наставили да одржавају везе са Римом. У Риму је успостављен маронитски колеџ. Османско царство је средином XVI века заузело Либа, али није се много бринуло о том подручју. Либаном су од 1585. до 1635. владали друзи, чија једнобожачка религија представља комбинацију исламских, јеврејских, хришћанских, неоплатонистичких и иранских елемената.

За време друза, маронити су могли да одахну. Но, ни то није дуго трајало. Нан-

Патријарх маронитске цркве

умро, његови ученици су изградили манастир и створили језгро маронитске цркве.

Први патријарх маронитске цркве је био Јован Марон, који је постављен у касном VII веку. Маронити данас представљају једну од главних верских група у Либа.

ме, Турци су 1635. били спремни да друзе као јеретике ислама униште. Уследио је поново период етничког прогона у коме су страдале десетине хиљада друза и хришћана. Око 1860. маронити и друзи су се сукобили. Султан је искористио повољну прилику да изврши нови погром над маронитским хришћанима.

Скандинавка

М	ЈАКО СИ- РОМАШАН ЧОВЕК	ЈЕДНО- ЦИФРЕН БРОЈ	СКРАЋЕ- НИЦА	ДОБОШАР, ОБЈАВ- ЉИВАЧ (ТУР.)	ЕНЕРГИЈА	НАШ ПЕСНИК СА СЛИКЕ	ПОЗАДИ	ИЗНАД	ШАМПИОН	М	НАБОРИ	ПОЕНИ У ЏУДОУ	ПРАТИЛАЦ ПЛАНЕТЕ	ИСКАШЉА- ВАЊЕ (МЕД.)
КРЕВЕТ- НИНА						○				БИСЕРКА ОДМИЛА ДЕО КУПАТИЛА				
ТЕСНЕ, УЗАНЕ					КОЈИ СЕ ПОНАВЉА ЖЕНЕ ИЗ СТАПАРА	○								
НЕМАЧКО ИМЕ КАРЛОВИХ ВАРИ						○			ЗАВЕРА СТАНОВ- НИК КУЛЕ					
ИМЕНИЦА			КОЊИ У ПЕСМАМА СИЛИЦИЈ- ЈУМ			○	АУСТРИЈСКИ КОМПОЗИТОР, ЕРНЕСТ КИДНАПЕР	ЛУПА (ФР.)						
СЕВЕР		ЛУЧНИ СПОМЕНИК ВРСТА КЛА- РИНЕТА				○				ИЛИНКА ОДМИЛА КАТЕГО- РИЈА				
ЖАРИЈЕВ КРАЉ				ДЕО ГЛАВЕ СУСЕДНА СЛОВА		○					ИТЕМ СПАЈАТИ ТКАНИНУ КОНЦЕМ			
РАДИЈУМ			ГРАДИЊ НА ДРИНИ СРЕБРО			○								
МОДЕРНИ- ЗОВАТИ						○							РАЗРЕД АНКОНА	
МЕТАР- КИЛОГРАМ				ХЕЛЕНСКИ ПИСАЦ ПОТИСКИ- ВАЊЕ		○				РЕКА У СИБИРУ ДИНАР				
ГЛУМАЦ ПАЋИНО			БРДО ОД ПЕСКА ЈАДНЕ, БЕДНЕ			○								
МУЛИН ДРУГ ИЗ ВИЦЕВА					УРУГВАЈ ПРИБОР ЗА РАД (МН.)	○								
РАВНОМЕРНО КРЕТАЊЕ ИСТАКНУТИ ДЕО ФАСАДЕ (НЕМ.)						○								
СИРИШТЕ						○								
МУШКО ИМЕ, ИНОСЛАВ						○								
СТАВЉАТИ						○								
БИВШИ СКАКАЧ УДАЉ, НЕНАД						○								

ВЕДРА СТРАНА СВЕТА

АФОРИЗМИ

Пошто сатиричара краси радозналост, омогућено му је да се упозна са за-
творским условима живота.

Наше болно место је Ахилова пета колона.

Избегавам матичаре, јер постављају сугестивна питања.

Проблеме решавамо у спаваћој соби. Оставимо их да преноће.

Заљубио сам се на први поглед. То је била класична замена идентитета.

Моја жена иде по кафанама. И тешком муком ме проналази.

Кад је жена ђаво, муж има рогове.

Увек ћу се борити да се чује ваше мишљење. Фале нам непријатељи.

Одлучио сам да се браним ћутањем. Суде ми због вербалног деликта.

Убрзавамо наш пут ка Европској унији. То је сада већ слободни пад.

Либерализам опасно угрожава слободе људи.

Није тотална диктатура, пошто један човек има сва права.

Нико нормалан не би гласао за ту странку. Зато има убедљиво највећу подр-
шку.

Политичари се тешко отварају. Да се не би видело колико су празни.

Човека и данас треба тражити свећом. На гробљу.

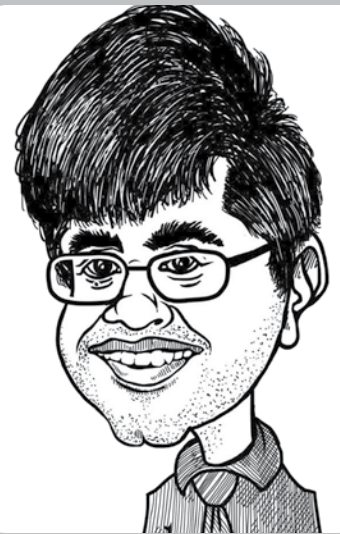
Ми нећемо ни пред ким да клечимо. А спремамо се и да станемо на своје ноге.

Жртве транзиције најдуже се муче.

Европска унија ради на укидању граница. Највише успеха има на спајању Ко-
сова и Албаније.

Неки патриоти су увек спремни да се за њих жртвује држава.

Аутор:
Александар Чотрић

Премијер није задовољан учинком неких министара. То су они који су попу-
ларнији од њега.

Државни непријатељ број један је оваква држава.

Стање у земљи неће поправити долазак сељака пред скупштину, већ одлазак
посланика на њиве.

Паљење скупштине означило је успостављање демократског парламентарни-
зма у Србији.

Кад видим ко све искаче из фрижидера, ја се смрзнем.

Оцила на српском грбу су ватрени знак.

Европа нас тапше по рамену, а ми тапкамо у месту.

Објавио сам друго, допуњено и измењено издање једног свог афоризма.

Сектор за аутоматику и роботiku је заказао због људског фактора.

О каквој оскудици причате, кад у нашој земљи има свега и свачега?!

Вицепремијер у влади служи за причање вицева о њему.

Ко је само свој, за њега се мисли да није сав свој.

Влада ради као швајцарски сат. А има и кукавице.

Обећања о бољој будућности постала су ружна прошлост.

НЕВИДЉИВИ

Председник је тражио од врхунских научника у својој земљи, који су радили на супер тајним пројектима, да га учине невидљивим. Он је био неприкосновени владар који је имао право да влада доживотно, али се због тога љутио, јер је веровао да је бесмртан. Веровали су у то и многи његови поданици. И што је Председник бивао старији, то се све више ширило уверење да му смрт ништа не може.

Када је постао невидљив, Председник се спустио међу народ, први пут, после више деценија. До тада се народ, преко својих изабраних и проверених представника, придицао ка њему.

Председник је обилазио пијаце, фудбалске утакмице, бирое за незапослене, плаже, народне кухиње, кладионице, школе, поља, продавнице, бирое...

Био је то чудан осећај. Он је све видео и све је чуо, а њега нико није ни примећивао, нити је било ко, на било који начин осећао његово присуство.

Народ као народ, говорио је о ономе шта га мучи, шта није добро, шта би требало да се мења, ко је одговоран због несташица, нерада, запушености, алкавости, бахатости, примитивизма, прљавштине, неукости, дрскости, нестручности, незнања, неорганизованости, спорости, заосталости...

Да је само гледао, не би веровао својим очима. Да је само слушао, не би веровао ушима. А пошто је и гледао и слушао, морао је да прихвати стање ствари.

Када се невидљив као дух Председник вратио у своју резиденцију, разговарао је са научницима који су извели чаролију.

— И какав је осећај? — питао је владара шеф научног тима.

— Видео сам и чуо много тога. А судећи по томе шта народ говори, мисли и спрема, најбоље ми је да заувек останем невидљив!

САТИРИЧНЕ ПРИЧЕ

ПРИЧА О ПРИЧИ

Написао сам причу у којој нема нимало духовитости. Шта ће ми хумор, кад сматрам да је то недостојно озбиљног књижевног дела? Смех је потребан додаток причи, јер је усмерен на изазивање јефтиног ефекта. Моја прича је смртно озбиљна, јер говори о најважнијим животним темама. Главни јунак приче ништа не предузима, у страху да не би испао смешан. Он ништа не говори, јер има лоша искуства са саговорницима који су с њим збијали шале. Мој јунак седи на високом гвоздеом кревету, у скромно опремљеној соби, с погледом на улицу кроз прозор са металним решеткама и размишља, размишља, размишља... Он смишља шта би могао да уради, шта да каже, када пређе праг својег стана, а да га не исмевају људи који су весели, а самим тим и површни, плитки, раскалашни, неморални... Главни лик зато размишља о пролазности живота, о овој „долини плача“, о јаду и чемеру и муци свакидашњој. Њему није ни до чега веселог, јер мисли о томе како је живот врло озбиљан.

У мојој причи нема ни сатире. Неморално је критиковати нешто што не можемо да променимо. Нико није савршен, да би делио лекције другима око себе. А није ни пристojно писати о људима који нису присутни. У нашем друштва је и, иначе, превисше критизерства, а премало конструктивности. И шта да критикујем, кад је свима све јасно? Моја критика ништа не може да промени.

У мојој причи нема обрта, јер читаоцима је доста изненадних промена у животу. Они желе миран, раван ток приче. Нема у мојој причи ни поенте, јер онда личи на виц, а то је далеко испод мојег књижевног реномеа.

Моја прича је веома опширна, пошто се у њој не догађа ништа динамично, јер је то пролазно и ефемерно. А мене као правог, озбиљног књижевника интересују само вечне, непролазне теме.

Због свега овога, моја прича је од реномираног жирија добила још једну угледну награду на конкурс за кратку хумористичко-сатиричну причу!

ФАНТАСТИКО

— Млади уметник је писац фасцинантне имажинације. То што он продукује у својој машти надмашује све што обичан човек може да замисли, јер надреално доминира над реалним. Нестварно у делима овог аутора прожима сваку реченицу. У његовим радовима налази се фантастика у свом најизворнијем значењу — тако је на књижевној вечери у Градској библиотеци говорио уважени критичар о делу младог писца.

Критичар потпуно седе косе с наочарима на врху носа је професор универзитета и колумниста угледног дневног листа. Ужива да говори дуго и театрално, и да слуша себе, без обзира на то да ли га слуша, а поготово разуме, још неко. На овој вечери посебно га је инспирисало то што је углу сале видео телевизијску екипу — ситну, младу новинарку и двометраша, сниматеља с камером.

— Метафизичка, ирационална и имажинативна компонента уметности привлаче нашег аутора да испишује поруке упућене оностраним и невидљивим. Његова дела изазивају осећај нестварности и ишчекивања необичних догађаја — говорио је критичар и већ је замишљао себе у извештају на телевизији.

У публици је било неколико људи који су се склонили од зимске хладноће, пет, шест сталних посетилаца оваквих промоција и најближа родбина писца.

Редовни посетиоци су чекали да се „говоранице“ што пре заврше, па да пређу у суседну просторију у којој могу бесплатно да се послуже чашицама жестоког пића и бајатим пецивом.

На њихову несрећу, критичар је говорио више од сат времена. То је, међутим, одговарало онима који у својим домовима нису имали грејање, па су се дели уз радијаторе у сали библиотеке.

Млади писац ни сам није разумео шта је искусни критичар рекао о прози, али је био поласкан чињеницом што је прихватио да говори о његовој првој књизи.

Телевизија је исте вечери приказала извештај о промоцији, у којем је цитирао критичар који је говорио о фантастици и надреалном у пишевом делу.

Већ следећег дана писца је неко позвао телефоном:

— Господине, предлажем вам сарадњу — непознати глас је био директан.

— Извините, с киме причам? Ви сте издавач или уредник? — збунио се писац.

— Потребно је да нешто напишете — глас је и даље био загонетан.

— Да бих вам одговорио, морам да знам о чему је реч — есеју, рецензији, новели...

— Не — прекинуо га је глас — ради се о манифесту.

— О манифесту надреализма? — питао је уметник.

— Па, може тако да се каже. Ове године се одржавају избори, а нашој странци је потребан програм у који ће бирачи да верују. Ви ћете га с вашим даром за фантастику најбоље написати. Надам се да ћемо добро да сарађујемо. Ми плаћамо фантастично!

ДВА ПРИЈАТЕЉА

У веселој и опуштеној атмосфери уз вискије и цигарилосе двојица пријатеља су ћаскала и присећала се минулих времена.

— Да ли се сећаш кад си ме назвао највећим издајником у историји нашег народа? — питао је смеђи човек, плавих очију и оштре косе као јежеве бодље.

— Како да не. Био сам тада много моћан — кроз смех је самозадовољно говорио крупнији саговорник, увлачећи у плућа густе дуванске димове. — Уосталом, био сам тада некакав шеф некакве државе, а ти си био на челу највеће опозиционе странке... А кад се тако добро сећаш, памтиш ли да си ти за мене у то време рекао да сам највећи диктатор, откад постоји ова наша држава?

— А шта друго да ти кажем? — широко се осмехивао смеђи и тапшао по коленима свог старијег пријатеља. — Само велике, крупне речи имале су одјека у иностранству, где су ме подржавали.

— Ха, ха — бивши председник је, тобоже, претио прстом — па ти си ме назвао Дракулом, а онда си објашњавао до у детаље како ја имам руке кржаве до лаката и да пијем крв народу на цевчицу.

— Грозно, признајем — заценио се човек јеж — како то, буразеру, звучи грозно и сада, а могу мислити какав је одјек имало тада кад сам то изговарао пред стотинама хиљада људи који су демонстрирали против тебе. Али, не заборава, друже мој, да сам ја ово рекао, пошто си ти уочи неких избора рекао да сам продана душа, претходница окупатора, пешадија агресора, страни плаћеник...

— Хајде да наздравимо, у име тог времена! — човек громада, са великим заллисцима је подигао кристалну чашу у којој су биле три коцке леда и смеђа течност. И док је тресао главом због јачине алкохолног садржаја, језик му се развезивао. — А онда, прикане, ти мене прогласи за сатану лично.

— Зар ти није пристајао тај надимак? Сви су те се плашили. Па наш човек се више плаши ђавола, него Бога — смеђи је трљао водњикаве очи.

— И остаде ми тај твој назив, куме, до данашњег дана — устао је некадашњи „диктатор“ и ухватио под руку свог бившег „љутог ривала из опозиције“.

— Е, па, куме, да наздравимо томе. Уђе ти у бесмртнике, памтиће те док је света и века.

— Живели! — рече бивши председник, звани Ђаво. — А знаш кога ми је помало жао? — и не дозвољавајући да саговорник погађа на кога мисли, брзо настави — Мало ми је жао оних што су подржавали тебе и мене.

— Мислиш на оне који су се „примали“?

— Јесте, „примали“ су се, па се побише у међусобној борби, верујући да смо то што смо говорили мислили озбиљно.

ХИТНА ПОМОЋ

Министар је напрасно одлучио да буде поштен. Тог јутра, када је ничим изазван донео ову судбоносну одлуку, одбио је да прими провизију коју му је донео директор грађевинског предузећа које је „изградило“ непостојећу спортску халу.

На паузи за ручак, с гнушањем је одбио помисао да, као до тада, оде на бесплатни ручак у ресторан „Златни дукат“. Иако је био гладан, Министров мозак је добро радио и могао је да се сети реченице да „нема бесплатног ручка“.

На фини начин се захвалио инвеститору који му је у знак мале пажње понудио усељиви пентхаус на врху једне зграде у центру града.

И најважнија споредна ствар на свету постала му је споредна. Није прихватио позив да о трошку нафтне компаније отпутује на финале европског купа у фудбалу, које је играно у једној европској престоници.

Министар је наредио својој жени да напусти управни одбор моћне банке.

Следећег дана, пријатељи и колеге и родбина, озбиљно забринути за Министрово здравље, позвали су хитну помоћ. Објаснили су симптоме болести и добили су обећање да ће, пошто је таква ситуација, врло брзо стићи.

За непуних десет минута по Министра је дошла интервентна екипа из специјализоване психијатријске установе.

ЖИВОТ КАО ПЕСМА

Пријатељица Милена ме је замолила да прочитам неколико песама њене петнаестогодишње кћерке и да их проценим.

— Ти си признат и познат писац. Добијао си награде, био си уредник у издавачким кућама и књижевним часописима, а пишеш и књижевну критику. Молим те, погледај ове песме и реци ми искрено, да ли је моја Ана талентована и да ли има смисла за писање! — обратила ми се пријатељица.

— Хоћу — одговорио сам, да је не бих увредио и наљутио, иако нисам имао времена за читање нечијих почетничких радова.

После неколико подсећања моје пријатељице да прочитам кћеркине песме, и после два месеца њиховог стајања у мојим фијокама, коначно сам прочитао тих тридесетак песама.

Идућег дана видео сам се у „Ајс бару“ са својом пријатељицом. Док смо пили ледену кафу, дао сам јој фасциклу са песмама и мојим сугестијама исписаним на маргинама страница.

Пријатељица је прочитала шта сам написао, склопила је фасциклу и деловала је врло разочарано.

— Значи, Ана нема дара за поезију?

— Тако је — одговорио сам. — Нажалост, не иде јој. Нека се опроба у нечем другом. Твоја кћерка би требало да покуша у спорту, манекенству, музици... У било чему, само не у писању. Уосталом за шта показује интересовање? — питао сам.

— Одлично пева. Побеђивала је на такмичењима.

— Одлично, то је за њу. Тамо је усмеравај! — саветовао сам пријатељицу.

Милена се хладно поздравила са мном и одјурила је у правцу првог таксија. Ни трага од оне претходне срданости.

— Ех — уздахнуо сам, раздиран дилемом да ли сам добро поступио.

Већ приликом читања прве Анине песме, био сам пријатно изненађен. Супротно мојим очекивањима, Ана је написала врло зrelu песму. Није било оног тинејџерског шаблона и маниризма. Песма је била љубавна, али искрена, исповедна, лична и оригинална. Из осталих песама, видео сам да је Ана веома надарена песникиња, и да јој је поезија свежа и модерна. Нема сумње да би постала песничко име.

Али, нека ми опрости муза Ерато, што сам слагао. Учинио сам то из најбоље намере. Што да је чудно гледају и загледају, када у друштву вршњака каже да пише песме? Што да се тако талентовано дете мучи пишући поезију коју ће објављивати у књижицама од сто примерака које ће морати сама да финансира?

Песме у овој земљи не треба писати, него певати.

МУШКО-ЖЕНСКИ РАЗГОВОРИ

Хтео сам то својој жени да кажем ујутро када смо се пробудили, али је она много журила. Само што се придигла из кревета, кренула је да телефонира, да зове такси, да је одвезе до посла.

— Светлана... — започео сам, али ме је прекинула, рекавши да већ касни на посао и да ће јој умањити плату десет посто ако до осам и тридесет не буде у компанији.

Када се вратила кући било је око шест поподне.

— Саслушај ме сада... — почео сам, али она није могла да ме чује, јер је на ушима ставила слушалице.

— Морам да савладам ову лекцију пословног енглеског језика — показала је на ЦД плејер. — Сутра имамо проверу у фирми. Ако не урадим добро тест, преместиће ме на слабије плаћено радно место.

Када је после два сата завршила са последњом, од сто лекција business english-а, посветила се писању на рачунару.

— Шта радиш сада, имаш ли мало времена? — питао сам је док је седела нагнута над екраном лап-топа.

Погледала ме је испод наочара и одмахнула је руком, показујући да је не прекидам.

— Да ли ти хоћеш да будеш кривац, што нећу стићи да завршим извештај о пословању мог сектора у овом тромесечју? — избијала је љутина из њеног гласа. — Ако останем без посла, од чега ћемо нас двоје да живимо?

За дужи разговор, међутим, није имала времена. Потпуно се удубила у пире, регистре и фасцикле. Уносила је неке податке у табеле и повремено је нешто рачунала на стоном калкулатору.

И овом послу је дошао крај, па сам јој пришао када је искључила рачунар.

— Знаш, Светлана... — ни овога пута нисам успео да прозборим целу реченицу, јер је моја жена на другом рачунару, преко скајп везе већ разговарала са својом заменицом о сутрашњем извештају, с којим излазе пред борд директора компаније. Чуо сам да помињу степен ликвидности, тржишну задуженост, добитак по акцији, трансферне цене, вредност основног капитала...

Када је моја жена легла, поново сам покушао, али није вредело. Преко очију је имала повез за спавање, а у ушима тампоне.

— Ништа те не чујем — било је последње што је прозборила, пре него што се успавала.

„Па, можда је и боље тако“, мислио сам у себи, „нека спава“. Хтео сам то да јој кажем од фебруара прошле године. Од тада је прошло 18 месеци у безуспешним покушајима, а ја сам већ и заборавио о чему се ради.

УКРШТЕНИЦА

АУТОР МЛАДЕН МАРКОВИЋ	ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ	ОРГАНСКИ СПОЈ, САСТОЈАК ИНДИГА	ТАНАСИЈЕ ОДМИЛА	ГЕРМАНСКО КОПЉЕ	ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ	РУКСАК, ТЕЛЕЋАК	ИМЕ ТРОЈИЦЕ ПЕРГАМСКИХ КРАЉЕВА	ЕНГЛЕСКИ ПИСАЦ, ЧАРЛС								
СТАРО ИМЕ ПОДГОРИЦЕ																
УПУТИТИ СА НЕКИМ ЦИЉЕМ ИЛИ ЗАДАТКОМ																
ПОГОВОРЕНИ СУСРЕТ																
ГЛУМИЦА, РИНА				ФРАНЦУСКИ ПИСАЦ, ЖИЛ												
				ГРАД У ИНДИЈИ												
ЛИЧНА ЗАМЕНИЦА			БРОДСКИ ПИЛОТ				АЗОТ	БОДЉА								
БРЕНД МИКРО- ПРОЦЕСОРА						ТЕНИСКИ САВЕЗ										
						ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ										
УРАН		ФРАНЦУСКИ СЛИКАР, МАНЕ						ЗЕМЉИШТЕ								
		АЕРОБНИ ОРГАНИЗАМ														
ЗУБНА ПАСТА (ГРЧ.)																
РОМУЛОВ БРАТ				АКАДЕМИЈА НАУКА			ЛИТАР			*	ЈЕДРИЛИ- ЧАРСКИ КЛУБ	ЈЕЧАМ (ТУРЦ)	ВОЛТ	ГРАД У ТУРСКОЈ, СМИРНА	АМЕРИЧКА ЦРНАЧКА МУЗИКА	ПЕЊАЊЕ, УСПОН (ФР.)
				ПЕВАЧ СА СЛИКЕ			ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ									
ПЕСНИК, СТАНКО					ЖДРЕБЕ ОКАМЕЊЕНЕ ЉУДСКЕ КОСТИ (ГЕОЛ.)				ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ							
								ОТОМАНСКИ ТУРЧИН								
ИЗВРШНИ ОДБОР			ДАНИЦА КРАЂЕ				ВРСТА ЖУТЕ БОЈЕ, ОКЕР						ЗАКОН О СТАНОВАЊУ			
			УЈЕДИЊЕНО КРАЉЕ- ВСТВО				ЉУДИ ИСТОГ ИМЕНА						АРГЕНТ. ШАХИСТА, ЕЛБИО			
*	РУДА ОЛОВА И БАКРА										ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ					
	ГЛУМИЦА ЧУКИЋ										ЈАПАНСКИ НОВЦИ					
ВОЛУМЕН		ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ														
		НАТРИЈУМ														
АМЕРИЧКА ГЛУМИЦА ХАТАВЕЈ			ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ									АРГОН			ЛУКСЕМБУРГ	
			ЈУЖНОБАЧКИ ОКРУГ									ДРУГО, ОСТАЛО			ФИНСКИ АУТОМОБИ- ЛИСТА, АРИ	
РАНИЈИ ФУДБАЛЕР „ЦРВЕНЕ ЗВЕЗДЕ“														ВАЉЕВО БРЕСКВА		
														НИЈИ ЈЕ ПЛОД СРАСТАО СА КОШТИЦОМ		
АМПЕР		МЕШТАНИН БОЛЕЧА										САЛАМУРА, МАРИНАДА				
		СТАРАТЕЉ										ТЕНИСЕР, ЕНДИ				
*	НАПРАВА ЗА ТОЧЕЊЕ ПИЋА										ОБРАЂИВАТИ ЗЕМЉУ					
	ЧЕТВРТА ПЛАНЕТА										РОК – МУЗИЧАР ТАРНЕР					
ОНОМА- ТОПЕЈА МУКАЊА			ОТИЛИЈА КРАЂЕ				ПОЛИТРЕ- ЊАК					ПОКАЗНА ЗАМЕНИЦА				
			И ЈЕДНА, И ДРУГА				ПТИЧЈЕ ПЕВАЊЕ, ПОЈ					ПОДВРСТА ПАНК МУЗИКЕ				
КОРАЛНА ОСТРВА						ФОСФОР		РУДАРСКИ ИНСТИТУТ	ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ							
						МОЛИБДЕН			А. Ђ.							
ЕНГЛЕСКИ ПЕВАЧ ВИЛИЈАМС					ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ											КИСЕОНИК
					КАРАТ											
СРПСКИ ГЛУМАЦ, АЛЕКСАНДАР											ПЕСМА ПЕВАЧА СА СЛИКЕ					